

DÀNH CHO LỬA TUỔI **18+**

Tiểu thuyết võ hiệp
Cao Tự Thanh dịch

Quảng An, Cổ Mộ

*Việc thế một trường băng tuyết
Trong hoa mấy độ song hồng*

TẬP 1

Mục lục

Chương 1: Trường An Duyệt

Chương 2: Cổ Đạo

Chương 3: Cô Ông Nhận Tiêu

Chương 4: Thảm Nhật

Chương 5: Tiêu Cục Một Nhân Viên

Chương 6: Đại Thủ Ấn

Vĩ Thanh: Tiêu Môn

TRƯỜNG AN CỔ Ý TẬP 1

Tiểu Đoạn

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Trường An Duyệt

Ánh dương của nhiều năm trước giờ trông thật uế oải, bởi nó đã quá xưa cũ, bởi nó chiếu lên con đường chính của thành Trường An. Con đường chính của thành Trường An cũng không khác biệt gì quá lắm so với ở những nơi khác, đặc điểm của nó là thẳng thớm, ngang ra ngang dọc ra dọc. Tổ chức quy củ ấy dường như muốn khiến ai bước từng bước trên đó đều cảm thấy thư thái trong lòng. Đây là kiến trúc của người Trung Quốc. Dẫu tứ phía có thể đang tiềm ẩn ý đồ sát nhân, kiến trúc ấy vẫn thật đường hoàng, chính trực, vững vàng, tựa hồ bình an lắm vậy.

Giống như nụ cười trên khuôn mặt người Trường An, nụ cười cứng đặc mà tự nhiên, như đầy tình cảm ấm áp. Nụ cười ấy trước đây chưa từng khiến cho người đánh xe Nhị Bình thấy lo ngại. Có thể vì quen rồi nên quên mất chăng? Nhị Bình là người dân quê chất phác, tuy nguyên quán Hàm Dương nhưng đã ở thành Trường An theo ông chủ được gần mười năm rồi. Diện mạo vàng vọt và tái nhợt của người Trường An cùng nụ cười rất chuẩn mực cũng rất kín đáo ấy y nhìn lâu thành quen, chưa từng cảm thấy chút ác ý nào. Vậy mà đúng vào ba ngày trước, y đã tận mắt nhìn thấy thím Tư bị một người Trường An cũng nở nụ cười ôn hòa nhã nhặn như thế giết chết. Khi ấy bà đi mua đồ ăn cho phu nhân, vừa mới bước ra khỏi cửa mười mấy bước, băng qua con đường sau nhà.

Con dao nhọn của hãn được rút ra rất nhanh khỏi chiếc làn bên sườn phải thím. Chỉ thấy được góc cạnh của con dao, máu phủ kín hết không thấy màu sắc, không chút ánh kim loại. Rau quả rớt ra, bắn tứ tung khắp mặt đất. Khắp mặt đất đều biến thành màu xanh lục, chỉ có máu vương trên phiến đá lát đường là màu đỏ.

Nhị Bình dụi dụi mắt mình, như thế lại nhìn thấy thảm trạng lúc đó. Thím làm thuê cho chủ nhân được mười hai năm rồi, còn trước cả y. Y thấy sợ hãi, bởi chuyện này phảng phất mới chỉ là bắt đầu.

Xe lăn bánh khỏi phố Bình An, đến ngay phường Chu Tước.

Khi Nhị Bình nhìn lên cổng chào của phường Chu Tước, tận đáy lòng liền thất lại. Đứng vào sáng hôm qua, có người treo một con mèo chết lên cổng chào của phường Công Đức, nơi chủ nhân y cư ngụ. Đó thậm chí còn không thể coi là con mèo thực sự, mà chỉ là một quả cầu thịt. Con mèo đó chết chưa lâu, nhưng da đã bị lột hết. Da được lột rất có kỹ thuật, không chảy ra một giọt máu, chỉ lưu lại một lớp mỏng mỏng dạng lưới bọc quanh thân thể máu thịt. Lúc ấy mọi người vẫn còn chưa biết con mèo đó là gì, càng không ngờ rằng nó chính là A Miêu nhà mình vừa mới đi lạc tối hôm trước.

Cho tới giữa trưa, chiếc mũ lông đội mùa đông mà tiệm lông thú “Lý Kỳ” may cho tiểu thiếu gia đã được đưa tới. Tiểu thiếu gia vừa mở chiếc hộp ra đã thét lên. Bên trong hộp không thấy mũ đâu, chỉ có một bộ lông mèo được xếp thật ngay ngắn, trên sắc vàng của gấm xen lẫn một mảng da mèo đen xám. Mọi người đều nhận ra được đó chính là A Miêu. Những ngón tay cầm hộp của phu nhân run lên, từng chút từng chút lật chiếc hộp giấy thô cứng ra. Đó là một ngón tay xinh đẹp, ngón tay trả tiền công cho Nhị Bình, ngón tay mang tới cho những người làm bị bệnh bát canh hầm, cũng là ngón tay mang chiếc nhẫn vàng, từng dịu dàng ve vuốt con mèo màu đen xám. Vừa nghĩ tới ngón tay này chẳng ngờ có ngày run rẩy vì sợ hãi, nỗi sợ trong lòng Nhị Bình thoáng chốc biến mất, thay vào đó là bắt... đầu... tức... giận! Y chỉ có thể nắm nghiêng thật chặt lấy cán roi của mình, như thể muốn ép ra nước từ trong lớp gỗ xơ cứng vậy. Y... hận! Nhưng y không thể nói ra mình hận gì. Y hận cái thành Trường An này, hận những con đường dọc ra dọc ngang ra ngang. Chỉ những con đường như vậy mới có thể sinh ra những toan tính ti bỉ vô sỉ và tâm lý đầy góc quanh u tối. Y

hận cả những nụ cười ung dung trên mặt những kẻ đó. Y biết, nam chủ nhân của y đã lao lực mà chết đi bởi những con người, những sự vụ trong thành Trường An.

Nhưng y cũng yêu thành Trường An này. Khi chủ nhân vẫn còn, hoàng hôn những ngày đông, đôi khi người bảo y chuẩn bị xe đi thẳng đến Nhạc Du nguyên phía tây thành. Trên Nhạc Du nguyên khi ấy không có người, chỉ có tà dương. Ánh tà dương chiếm trọn dải chân trời. Tiếp đến là cỏ úa, thảm cỏ bát ngát mênh mênh, thảm cỏ nối liền đất với trời. Chủ nhân đứng giữa thảm cỏ úa. Mặt cỏ đang tắm gội cho ánh dư quang của vầng dương. Thân thể người hiện ra gầy gò mà răn rỏi, giống như những nét thư pháp trên bia đá hao mòn ở Nhạc Du nguyên. Nhị Bình hiểu rằng thời khắc ấy, chủ nhân đang nghỉ ngơi, hòa lòng mình vào tà dương già cỗi, nghỉ ngơi giữa hoang nguyên mênh mang.

Vị chủ nhân gầy gò răn rỏi này của y họ Tiêu, là vị Ngự sử danh thếp của Trường An, cũng là người Nhị Bình thực sự kính phục cả đời. Mặc dầu trong thành Trường An có rất nhiều người chẳng hề biết tới cái tên này.

Con ngựa kéo xe cho Nhị Bình là thốt ngựa già, phần da lông dựa vào càng xe đã có chỗ bột cả ra, sức lực cũng bắt đầu suy nhược. Mười năm trước khi Nhị Bình bắt đầu đánh xe cho Tiêu gia đã hơi không vừa ý với tướng mạo của nó. Hai năm sau y và chủ nhân quen thân hơn một chút, liền đề nghị được đổi một thốt ngựa màu táo đỏ. Ngựa màu táo đỏ mới là loại thông dụng nhất ở thành Trường An, dáng cao thân khỏe, bụng tròn hông nở. Nhưng Tiêu ngự sử chỉ lắc đầu, ông nói con ngựa này ông cười lúc lên kinh dự thi, khi ấy nó hăng còn là một con ngựa non. Ông ngâm cho Nhị Bình nghe một bài thơ, bảo rằng đó là thơ Đỗ Phủ:

Cười mày cũng đã lâu, ải xa tuyết ngập sâu.

Dặm trường già gắng sức, cuối đời bệnh yếu đau.

Thân khác chi chúng bạn, vẫn hiền lành tới giờ.

Vật nhỏ tình sâu đậm, cảm động thoáng trầm tư.(1)

Đây là lần đầu tiên Nhị Bình được một học giả nghiêm túc ngâm cho nghe một bài thơ, cũng nghiêm túc giảng giải cho y, xem như y thực sự hiểu được vậy. Đúng là khi ấy y thấy mình chẳng hiểu được chút nào, y chỉ đọc được từ trên mặt chủ nhân hai chữ: Chân thành. Nhưng sau chuyện này y tìm sư gia viết lên giấy cho y bài thơ chủ nhân đã ngâm, còn chú tâm tìm người nhắc y nhớ lại. Y không biết quá nhiều chữ, nhưng bốn mươi chữ này y làm quen tám năm rồi, bất kể thế nào cũng đã thuộc hết. Y không dám nói nói mình hiểu hay không hiểu, nhưng nhìn thốt ngựa đó, y lần đầu tiên cảm thấy, chỉ cần chủ nhân vẫn còn đây một ngày, ông sẽ làm cho chuyện tồi tệ này ổn định lại. Đây cũng là lần đầu tiên y thấy được sự uy nghi từ vẻ hòa nhã của một con người. Y cảm thấy, Tiêu Ngự sử là người có sự uy nghi này, dẫu ông dường như là kẻ sức trôi già không chặt, nhưng chỉ cần ông đi tới nơi nào, trong mắt Nhị Bình, tình hình nơi ấy liền được bình yên. Y nhận ra, chỉ có chủ nhân của y cư ngụ ở “phường Công Đức”. Phường Công Đức chỉ là chốn dành cho những hộ dân thấp kém trong xã hội ở, nơi đó lại không có phong thái nhà cửa như mây nơi “phường Quân Dương”, cũng không có nét phú quý kim tiền trông ra đường lớn của “phường Ô Y”. Nhưng Nhị Bình cảm thấy, khi kể tên các phường, phường Công Đức quan trọng bậc nhất trong số các phường ở thành Trường An.

Chủ nhân của y họ Tiêu, tên Dũ Tranh, chức quan Ngự sử (2). Ông làm quan có thanh danh tốt, nhưng không ai biết; ông cương trực thẳng thắn, nhưng không ai biết; ông không cầu danh vọng, do đó lại càng chẳng có ai biết. Ông Ngự sử của y không có tên tuổi.

oOo

Lừng danh ở trong thành Trường An là “Duyệt Tự phân cục” (3). “Duyệt Tự” phân cục là một tiêu cục, tổng cục của nó nằm tại Lạc Dương.

Phân cục của nó ở thành Trường An có tên gọi “Trường An Duyệt”. Trường An Duyệt tuy chỉ là một phân cục, chỉ có một trụ sở, ba tiêu đầu áp tải xe hàng và mười sáu tên chạy cờ, nhưng nó còn nổi tiếng hơn toàn bộ những tổng cục khác trong thành. Nó không làm ăn nhiều, bởi vì nó không làm ăn với những khách hàng bình thường, đối tượng nó làm ăn với chỉ là các tiêu cục trong thành Trường An. Nói cách khác, nó không bảo tiêu cho khách hàng, mà bảo tiêu cho tiêu cục.

Lời này thực nực cười, người không hiểu muốn hỏi: Vậy nó lấy lợi nhuận ở đâu? Đây không phải là chở củi về rừng đấy chứ? Nên biết hiện giờ sau khi triều đình thiên đô về Lạc Dương, Trường An có phần suy thoái, nhưng hào môn phú hộ, đại gia cự phách vẫn là đếm không xuể kể không hết. Hiển nhiên, làm bảo tiêu trong thời điểm này phải cạnh tranh kịch liệt. Ăn bát cơm bảo tiêu trong thành này chẳng phải việc an nhàn, người ta phải tự nhận tiêu tự dẫn tiêu chứ, nuôi thêm một tiêu cục bảo tiêu cho tiêu cục nữa để làm gì?

Nhưng dựa vào mười sáu năm kinh nghiệm, người Trường An phát hiện thấy, chỉ cần tiếp nhận bảo tiêu là “Duyệt Tự tiêu cục”, mười sáu năm nay chưa từng để mất lại một chuyến tiêu. Người đã bị mất tiêu chỉ cần tới trước cánh cửa Duyệt Tự tiêu cục thỉnh cầu, chuyến tiêu đó liền có thể tìm lại được, không phải khuynh gia bại sản đi bồi thường, hay tới mức trả không nổi nợ mà treo cổ tự vẫn. Hơn ba mươi năm nay, mình “Tam Hoàn tiêu cục” cường thịnh một thời trong thành Trường An là kẻ không chịu phục, kiên quyết cự tuyệt việc mời “Trường An Duyệt” làm bảo tiêu cho tiêu cục họ. Cũng từng qua mười ba năm liên tục bình yên không xảy ra chuyện gì, người trong cuộc đều nói, đó là nhờ Cục chủ của “Tam Hoàn tiêu cục” có gốc rễ vững chãi. Cục chủ Tam Hoàn tiêu cục Đàm Hậu Hành xuất thân từ phái Chung Nam. Núi Chung Nam ở cách Trường An chẳng qua chỉ trăm dặm, khi trong Cục có chuyện, nội một ngày đường là cường viện tới liền. Ở một dải Cam Thiểm này, còn có kẻ nào dám động vào tiêu

của “Tam Hoàn” Đàm lão gia tử chứ? Nhưng có ai ngờ được rằng: Sau mười ba năm bình yên, Tam Hoàn bất ngờ lại xảy ra chuyện!

Chuyển tiêu đó chính là một đôi tượng cao cỡ người thường bằng ngọc phi thúy, ánh bích quang trong vắt lấp lánh, điêu khắc từ loại mỹ ngọc Hòa Điền quý hiếm. Người có may mắn nhìn thấy kể rằng: Ngọc tốt như vậy, ý tưởng sáng tạo như vậy, trong vòng trăm năm tới khó mà lặp lại. Tiêu là do Tam Hoàn nhận, được đệ tử đặc ý nhất của Đàm Hậu Hành, cũng là trụ cột Đàm Mộng Phi của phái Chung Nam áp tải, đi theo còn có ba sư huynh phái Chung Nam của gã nữa. Người ta đồn kiếm pháp “Chung Nam Âm Linh Tú” của Đàm Mộng Phi trong ba đời trên dưới phái Chung Nam e rằng không ai có thể sử dụng. Ngay cả nếu đệ nhất tặc gia cao thủ trong phái, cũng chính là Đàm lão gia tử tự thân hành động, thực lực chẳng qua cũng đến thế thôi. Nhưng điều khiến người ta không ngờ đến đã xảy ra: chuyển tiêu này đã mất!

Sau khi mất tiêu, phái Chung Nam dốc tận lực trên dưới ba đời hơn trăm cao thủ, thêm vào thân thích bằng hữu của Đàm lão gia tử, tìm kiếm khắp ba tỉnh, cũng không tra ra một chút đầu mối nào. Họ chỉ biết có thể do nhất lưu cao thủ trong tổ chức hắc đạo, xưng danh trên giang hồ là “Mạc xuất kỳ hữu” của nhà họ Mạc cướp đi. Nhưng Mạc gia này tung tích trên giang hồ rất mơ hồ, lai vô ảnh, khứ vô tung. Vô duyên vô cớ, Đàm lão gia tử cũng chẳng thể làm gì. Ba tháng sau vụ mất tiêu, cũng là kỳ hạn cuối cùng mà chủ tiêu đưa ra để tìm tiêu về, vừa đúng vào thời điểm sinh nhật của Đàm lão gia tử - đại thọ sáu mươi tuổi. Đàm lão gia tử vốn muốn cử hành thật long trọng, mà trong tình thế này thọ yến không còn lòng dạ nào để mở ra nữa, người trong phái Chung Nam chỉ biết ủ rũ nhìn nhau. Nhưng đúng ngày đó, “Trường An Duyệt” lại phái đến một tên chạy cò gửi tặng một món đại lễ.

Món đại lễ này chính là chuyển tiêu bị mất.

Trên thiếp mừng đưa tới viết rằng để đoạt chuyển tiêu về, “Trường An Duyệt” đã mất ba tiêu đầu do Tổng cục phái đến và một tên chạy cờ, còn lại không thêm lời nào, cung kính chúc Đam lão gia tử thiên thọ.

Đam lão gia tử một câu cũng chẳng thể nói ra. Toàn thể phái Chung Nam và thân thích bằng hữu của ông cùng đều á khẩu. Ngày hôm sau, Đam lão gia tử bước vào cánh cửa “Trường An Duyệt” tự mình cung kính kính đáp lễ. Sau khi về nhà, ông liền gọi người dỡ bỏ bảng hiệu “Tam Hoàn tiêu cục” xuống, tự mình đánh một chưởng lên mặt trống đá trước cổng, làm vỡ nát ba chiếc nhãn “Đoạt mệnh tam hoàn” ở ngón tay trở, giữa và áp út, nói: “Từ nay trên giang hồ không còn người của Đam gia nữa.”

Phái Chung Nam cũng từ đó đóng cửa ba năm.

Bão táp phong ba trong giang hồ qua rồi, mọi người mới kinh ngạc khi phát hiện ra, chủ trì toàn cục trong Trường An Duyệt vẫn là một vị sư gia thư phòng, bên dưới là ba tiêu đầu và mười sáu tên chạy cờ, đến phân cục chủ cũng vẫn trống trơn như cũ.

Nhưng ba chữ tên hiệu của Lang tiên sinh trên văn phòng lại lan truyền khắp thành Trường An. Từ trẻ con cho tới người già, từ tăng ni cho tới thường dân, không ai không biết, không ai không hiểu.

oOo

Cửa “Trường An Duyệt” không lớn, chỗ ra vào trước cửa lại rất rộng, chứa được hơn chục cỗ xe lớn. Ở “Trường An Duyệt”, trong một năm chỉ vào ba dịp lễ tiết, nơi này mới được bày xếp đây. Bình thường, cửa vào luôn luôn được hai tên chạy cờ trông giữ. Chạy cờ của “Trường An Duyệt” rất hiếm được thay mới, hôm nay khó khăn lắm mới thấy hai gã trẻ tuổi này. Trực ban trước cửa là tiêu đầu xuất thân từ “Ngũ hổ Bành môn” Cửu điều tòng Sử Khắc. Cùng với việc thanh danh lan rộng, những tiêu đầu trong “Trường An Duyệt” lại chẳng tỏ ra thêm chút ngạo khí nào, Cửu điều

tùng Sử Khắc còn là người khiêm nhường nhất trong số ba tiêu đầu ấy nữa. Môn phái xuất thân của gã thanh danh không cao, nhưng với một đường “Tùng căn cửu trảo” ổn định mạnh bạo, chiêu thức độc đáo, gã là vị sư phụ trẻ tuổi được người người trong giới áp tiêu thành Trường An khâm phục. Lúc này gã đang thơ thần ngắm nhìn vàng thái dương đang chìm dần dần xuống, chỉ cần cái bánh xe ấy rơi vào mép tường của tòa nhà đối diện, gã liền lập tức bật dậy gọi đồng nghiệp nghỉ ngơi – trông coi vào ca đêm đã có Quách lão đầu lo rồi.

Gã nghĩ thấy mùi cơm thoang thoảng bay ra từ đằng sau viện. Sử Khắc là con người không được ăn học. Trải cuộc đời máu nhuộm mũi đao đã bao năm, gã nhận ra được rằng ngọt ngào thơm tho nhất trên thế gian này chính là nồi cơm vợ hiền nấu trên bếp than hồng. Niềm vui của gã đã vương nơi khốe môi, người cũng đã định đứng dậy khỏi chiếc ghế gỗ. Lúc này, một chiếc xe dừng lại trước cửa.

Kéo xe là một thớt ngựa già nhưng bộ lông thuần chất. Đánh xe là một người dân quê, một hán tử chất phác. Chiếc xe cũ mà sạch sẽ, lớp sơn trên hai bánh xe đã bong tróc, rèm xe cũng là gấm Tứ Xuyên đã cũ. Nhưng không hiểu sao, chiếc xe này khiến cho người ta cảm thấy khí độ đường đường chính chính, như thể nó chạy ra từ nhà thế gia vọng tộc. Sử Khắc sững sờ, đứng bật dậy. Hai tên chạy cờ trẻ tuổi canh cổng vì thế thấy khó hiểu, chẳng hay Sử tiêu đầu có sao hôm nay lại khách khí vậy. Chợt nghe hán tử đánh xe nói: “Xin thứ lỗi, bên trong xe là bà chủ của nhà tôi, là một nữ quyền, làm phiền hãy mở cửa ra để vào cửa rồi bà chủ mới xuống xe được.”

Đây là chuyện chưa có tiền lệ ở “Trường An Duyệt”. Từ trước tới nay, Trường An Duyệt luôn xử thế nhún nhường, giản dị với người. Những năm gần đây, kẻ vào ra đều là tu mi nam tử hiên ngang thân cao bảy thước, lần đầu tiên có nữ nhân vào cửa. Hai tên chạy cờ vẫn còn đang ngơ ngác. Sử Khắc trầm ngâm chốc lát, đoạn khẽ vẫy tay. Hai tên chạy cờ tuân lệnh đẩy

cánh cửa hiem khi được mở ấỵ ra. “Két!” một tiếng, bậc cửa lộ ra, chiếc xe lắ lắ lư lư lách vào bên trong.

Chú thích:

1. Bài thơ Bệnh mã - Ngựa ốm của Đỗ Phủ.
2. Ngự sử có thể xem như thanh tra của thời xưa.
3. Duyệt tự là chữ Duyệt. Duyệt có nghĩa: vui vẻ.

TRƯỜNG AN CỔ Ý TẬP 1

Tiểu Đoạn

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Cổ Đạo

Nhị Bình hì hà hì hực khuân từng cái rương sắt nhỏ đặt lên chiếc bàn bằng gỗ hồng mộc trong đại sảnh của phân cục Trường An Duyệt. Gỗ hồng mộc là loại gỗ cứng, vân gỗ chẳng chịt uốn lượn trang nhã, song rất hợp với phong thái của tiêu cục 'Trường An Duyệt'. Chỉ thấy lúc này có hai người đang ngồi bên cạnh chiếc bàn. Người ngồi ở khách vị là một quả phụ trang điểm sơ sài, trên đầu thậm chí không cài bất cứ đồ trang sức nào. Nhưng toàn thân nàng lại khiến người khác nhìn cảm thấy rất có khí chất quý phái mà không biết vì sao như vậy. Tuổi của nàng có lẽ chừng hăm tám, hăm chín. Nàng tự xưng họ nhà chồng là Tiêu, họ nhà mẹ đẻ là Bùi. Đương nhiên, sẽ không ai lại đi hỏi tên từ thời con gái của một thiếu phụ.

Người ngồi ở chủ vị, phong thái điềm đạm, chính là Lang tiên sinh của 'Trường An Duyệt'. Mặc dầu có mỹ nữ quyến rũ ở ngay trước mặt, nhưng cũng không nhận ra dáng vẻ y có gì không ổn.

Nhị Bình khuân đặt lên bàn tổng cộng sáu chiếc rương kích cỡ như nhau. Rương bọc da dê màu đỏ có đánh đai sắt, trông sạch sẽ, khiến người ta cảm thấy chúng dầu cũ, mà chỉ e những thứ bên trong chẳng hề tầm thường.

Quả phụ nọ nhẹ nhàng nói: "Mở rương đi."

Nhị Bình liền tiếp lấy chìa khóa, mở lần lượt sáu chiếc rương nhỏ ra. Lang tiên sinh nhìn chăm chú. Chỉ thấy đồ vật trong sáu chiếc rương màu sắc không giống nhau, nhưng đều là báu vật hiếm có. Một chiếc chứa thỏi vàng nguyên chất dài cỡ một tấc, chế tạo theo phương pháp bí truyền của

ngân khố hoàng cung đời Đường. Trên thỏi vàng còn khắc tên hiệu của đại nội năm ấy; Một chiếc chứa sừng tê giác mà nước Xiêm La cống nộp, đều to dày khoảng một tấc; Một chiếc khác chứa nanh loài Hải Tượng, trắng ngần sáng bóng; Còn có một chiếc bọc kín mít. Bên trong toàn là trầm hương cống lễ phẩm chất tuyệt vời, dùng cả đời không hết. Rương vừa mở ra, đã ngửi thấy một làn hương thơm ngát; Hai chiếc rương còn lại thì: Một chiếc chứa một cái mũ phượng, thủ công mỹ nghệ tinh xảo. Mỏ phượng ngậm một dây mùi chín viên ngọc. Ngọc sáng bóng loáng và trơn nhẵn, vừa nhìn đã biết là tuyệt phẩm hiếm thấy; Đồ trong chiếc rương cuối là ít nhất, chỉ có ba thứ bằng ngọc là vòng tay, nhẫn và bội (5). Song cặp mắt tinh tường của Lang tiên sinh cho biết, chỉ e giá trị của ba thứ đồ bằng ngọc này lại là lớn nhất trong cả sáu chiếc rương.

Lang tiên sinh là một nam nhân gầy gò, mặt mày trắng trẻo. Y bình tĩnh nhìn những đồ vật trên bàn. Dẫu nói giá trị của chúng không nhỏ, nhưng phản ứng của y chẳng kích động. Trường An Duyệt có quy tắc của Trường An Duyệt. Y nhẹ mím cười, hỏi: "Đây là hàng hóa mà phu nhân muốn gửi đi ư?"

Rồi y khẽ thở dài, nói tiếp: "Xin lỗi, Trường An Duyệt chúng tôi chưa từng nhận tác tiêu trực tiếp từ khách hàng. Chúng tôi chỉ làm bảo tiêu cho các tiêu cục. Hay là, phu nhân thu lại mọi thứ rồi tìm tiêu cục khác đi."

Quả phụ nọ tên là Bùi Hồng Linh. Nàng im lặng liếc nhìn châu báu của sáu chiếc rương trên bàn – Đã bao nhiêu năm rồi nhỉ? Tròn mười một năm. Suốt thời gian ấy, nàng chưa từng mở sáu chiếc rương ra. Mười một năm trước, nàng mới mười tám tuổi. Trước ngày xuất giá, thực ra mẫu thân nàng không nỡ gả con gái cho một gã Hàn Lâm nghèo để rồi chịu khổ. Bởi khi ấy, Tiêu Dũ Tranh chỉ là học sỹ Hàn Lâm vừa vào Hàn Lâm viện. Do đó, bà đã dốc gần như non nửa của cải của gia đình, bố trí sáu chiếc rương nhỏ này cho nàng làm của hồi môn. Mười một năm qua, nàng chưa từng mở lại chúng. Vì sau khi vào nhà chồng được ba ngày, nàng đã cởi bỏ quần

áo gấm Tứ Xuyên cống phẩm, chỉ mặc đồ vải phổ thông. Bỏ đi thân phận tiểu thư con ngài thượng thư, làm một người vợ chịu thương chịu khó. Nàng kính trọng và khâm phục phu quân có tính cách cao ngạo của mình. Cho nên, nhiều năm qua nàng không hề động vào châu báu trong sáu chiếc rương này. Thậm chí, Tiêu ngự sử còn không biết sự tồn tại của chúng. Nhưng hôm nay, nàng đã phải dùng tới.

Chỉ thấy Bùi Hồng Linh ngẩng đầu, cặp mắt sáng ngời nhìn Lang tiên sinh, phủ nhận: "Đây không phải là hàng hóa mà tôi muốn gửi đi."

"...Đây chỉ là tiền phí trả cho chuyến tiêu của tôi."

"Dầu sao thì những thứ này cũng có thể đáng giá hơn chục vạn đấy."

"Chỉ cần các người bảo vệ chuyến tiêu này được tốt. Chúng, đều là thù lao."

"...Chuyến tiêu này, các người vẫn không nhận sao?"

Quy tắc làm tiêu là nhận mười trích một. Trường An Duyệt làm bảo tiêu cho tiêu cục khác, cũng chỉ trích lấy một phần mười tiền hoa hồng của tiêu cục đó. Những thứ trên bàn dầu chỉ gồm sáu chiếc rương ít ỏi, nhưng giá trị lại lớn đến chục vạn. Làm ăn một năm của Trường An Duyệt cũng không kiếm được nhiều vậy. Nhân viên của tiêu cục ở trong sảnh đều sững sờ. Mấy năm trở lại đây, bọn họ chưa từng nhận vụ làm ăn nào lớn thế. Kia chỉ là tiền phí tiêu, vậy thứ mà thiếu phụ ấy muốn được bảo tiêu là cái gì? Đó sẽ là một món hàng giá trị lớn đến nhường nào chứ?

Lang tiên sinh cũng hết sức kinh ngạc, đoạn ho khan một tiếng rồi hỏi: "Không biết hàng hóa mà phu nhân muốn được áp tải là cái gì?"

Bùi Hồng Linh kéo nhẹ Tiểu Trĩ lại gần – Tiểu Trĩ là con trai của nàng, dáng vẻ ngây thơ đáng yêu. Nàng đáp: "Yêu cầu của chúng tôi chỉ là:

quý cục bảo vệ cho ba người chủ tớ, mẹ con nhà chúng tôi bình bình an an về được cố hương Chư Kỵ của tiên phu."

Chư Kỵ ở xa mãi tận Chiết Giang. Đây quả thực là gửi tiêu ngàn dặm rồi. Yêu cầu đi xa như vậy cũng không thể coi là hiếm lạ. Nhưng bọn họ rốt cuộc đã đắc tội với ai? Mà lại xứng đáng bỏ ra cái giá lớn nhường ấy, nhờ tiêu cục nổi tiếng nhất thành Trường An bảo vệ an toàn cho ba người nhà họ nhỉ? Lang tiên sinh chăm chú nhìn cái bóng in trên mặt đất của Bùi Hồng Linh, trong lòng trào dâng nghi ngờ.

Chỉ nghe Bùi Hồng Linh nói tiếp:"Thực ra chúng tôi cũng biết quy tắc của quý cục. Chỉ là, trong thành Trường An đâu có nhiều tiêu cục, chúng tôi cũng đã tìm đến từng nhà, song không có nơi nào chịu nhận chuyển tiêu này của chúng tôi."

Nàng ngược mắt nhìn. Đó là một đôi mắt tuyệt đẹp. Giữa cặp lông mày của thiếu phụ hăm chín tuổi ấy đã thấp thoáng có một nếp nhăn. Nếp nhăn tạo cho khuôn mặt nàng một vẻ trang nghiêm – Năm nay có phải là năm hạn khổ của nàng hay không? Dũ Tranh qua đời vào tháng Ba, bỏ lại mẹ góa con cô hai người nàng. Gian nan, cay đắng là vậy, nàng cũng chưa từng rơi nước mắt trước mặt người khác. Nhưng chồng chết mới hơn một tháng, thím Tư đã bị người ta giết chết một cách khó hiểu. Dầu đã báo cho phủ Trường An, nhưng không phải nàng không biết năng lực của phủ doãn ra sao. Sáng sớm hôm trước, khi thấy A Miêu chết nàng đã hiểu ra: chuyện này không phải là tai nạn ngoài ý muốn. Vong phu ăn ở ngay thẳng, khi còn sống, e là đã đắc tội với không ít đại tộc quyền quý. Chỉ lo đây là – sự trả thù, giết cả nhà mình để trả thù. Nàng đã suy nghĩ trọn một đêm. Hôm sau, nàng lập tức cho thôi việc tất cả người hầu, chỉ lưu lại Nhị Bình vốn không có nơi nào để đi. Nàng biết, hiện giờ ở thành Trường An mình đã là kẻ không còn thân thích. Nếu muốn sống sót, lối thoát duy nhất chính là quay về quê nhà Chư Kỵ của Dũ Tranh. Nhưng hai hôm nay, nàng sai Nhị Bình đi hỏi một loạt các tiêu cục, tiền công nhiều lần nâng cao, chẳng ngờ

Trường An to lớn vậy, lại không có tiêu cục nào chịu nhận vụ giao dịch này!

Ngón tay của Bùi Hồng Linh phẩy qua tay vịn của chiếc ghế gỗ hồng mộc. Trong lòng đang hồi hộp, song ngoài mặt nàng vẫn rất bình tĩnh, nói: "Nhưng tôi nghĩ, Trường An lớn thế này, đâu nói thế nào đi nữa, chắc hẳn vẫn còn những hán tử có đạo nghĩa, dám đương đầu chứ? Không đến nỗi nhìn thấy mẹ góa con cô chúng tôi khốn đốn tới bước đường này mà cũng chẳng ai chịu cứu giúp. Cho nên, chúng tôi đã tìm đến quý cục đây."

Trong ánh mắt nàng lộ ra một tia hi vọng – Đẩu sao thì Tiêu Trĩ cũng là cốt nhục duy nhất của Tiêu ngự sử. Nàng đẩy nhẹ chìa khóa sang trước mặt Lang tiên sinh: "Đây chính là tất cả gia tài của tôi. Nếu quý cục cũng không nhận chuyển tiêu này..." Nàng liếc nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Lang tiên sinh, đoạn nói tiếp: "Vậy thì mẹ con chúng tôi, quả thực là... đã không còn đường có thể đi rồi."

Lang tiên sinh cúi đầu, chìm vào trầm tư. Không phải y không biết nữ nhân này là ai. Mười một năm trước, chỉ cần là kẻ tai thính, thì hẳn đều biết danh hiệu "Đệ nhất tiểu thư khuê các" trong thành Đông Đô Lạc Dương thuộc về người nào. Thuộc về con gái của Bùi thượng thư mười một năm trước, vợ của Tiêu ngự sử mười một năm qua, và cũng chính là mẹ của Tiêu Trĩ, cốt nhục nhà họ Tiêu, mười một năm sau. Vợ chồng nàng tuy sống đạm bạc, nhưng thanh danh vẫn được lưu truyền trong phường. Y không hiểu bọn họ đụng chạm thế nào mà bị truy sát. Chính cuộc mập mờ, tranh đấu khó đoán. Nhưng y biết, đây nhất định là một vụ làm ăn nguy hiểm.

Mà Trường An Duyệt cũng chỉ là một tiêu cục truy cầu lợi nhuận.

Lang tiên sinh là người thận trọng. Quân tử kiếm tiền cũng phải có nguyên tắc riêng (6). Do đó, y ngẫm nghĩ rất lâu, rồi mới xoa tay nói: "Tiêu phu nhân..."

Bản thân y cũng thấy rất khó mở miệng nói mấy lời tiếp theo:"... Chuyển tiêu này của phu nhân, chúng tôi không thể nhận. Thứ nhất là vì chúng tôi không thể phá bỏ quy tắc của mình. Thứ hai là... chuyển tiêu này của phu nhân, cũng thực sự nguy hiểm."

Lang tiên sinh nheo mắt – Sao mà không nguy hiểm cho được? Dầu y là người trong giang hồ, song cũng biết Ngự sử đánh thếp Tiêu Dũ Tranh khi còn sống đã làm rách lòng ai trong triều. Quyền thế của Tả bộc xạ là dễ trên sao, 'Đông Mật' trên giang hồ là dễ chọc ư. Người nhà của Tiêu ngự sử hiện giờ bị truy sát có quá nửa là liên quan đến chuyện này.

"Cho nên, không phải Tiêu phu nhân bỏ ra thù lao không hậu hĩnh, thực ra là tại hạ cũng không thể tự làm chủ được." Y đẩy chiếc rương trước mặt, đoạn nói:"Xin phu nhân hãy thu về."

Sau đó, Sử Khắc ngồi ở một bên liền thấy sắc mặt của Bùi Hồng Linh trở nên tái nhợt. Tay của nàng đang nhè nhẹ run – Ngay cả Trường An Duyệt cũng không chịu tiếp nhận chuyển tiêu này. Nàng đã dốc sạch gia sản cũng không thể khiến Trường An Duyệt có chút mảy may động lòng. Mẹ con, chủ tớ nhà nàng quả thực sẽ phải mất mạng ư? Khoảnh khắc này, nàng chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng. Nhưng nàng là người phụ nữ kiêu ngạo. Cho đến chết, nàng cũng sẽ không thể quên nàng là vợ của ai, và là mẹ của ai. Nàng phải làm gương cho con thơ. Bùi Hồng Linh cố gắng kiềm chế thân thể khỏi nhẹ run. Nàng ngẩng cao cổ dứt khoát, nói với Nhị Bình:"Thu rương về."

Nàng không thềm cầu xin người ta. Sau đó, nàng nắm tay Tiểu Trĩ đứng lên. Cái Trường An nơi nàng đã sinh sống hai mươi chín năm, cái Trường An khiến nàng thất vọng, cái Trường An mà nàng không thể không chạy trốn, nàng không muốn nhìn thấy chúng thêm nữa. Nàng chỉ biết: nếu vong phu còn sống, gặp phải tình huống giống vậy, huynh ấy sẽ tuyệt không khoan tay đứng nhìn!

Chỉ nghe Bùi Hồng Linh dịu dàng nói: "Tiểu Trĩ, chúng ta đi."

Lần này nàng rời khỏi nhà vốn đã không tính quay về. Trong xe, đồ dùng hành lý đã được đóng gói cẩn thận. Bất kể là 'Trường An Duyệt' có tiếp nhận chuyển tiêu của nàng hay không, nàng đều phải đi khỏi Trường An. Sắc trời đã tối muộn, nàng bước đến bên cạnh cửa xe, nói với Nhị Bình: "Rời thành thôi."

Sử Khắc xoa tay lúng túng tiến nàng đến cửa xe. Lúc này, gã chà tay nói: "Chúc phu nhân lên đường may mắn. Không phải là chúng tôi không muốn tận lực, chỉ là..."

Lời của gã còn chưa dứt, thì đã bị Bùi Hồng Linh kêu "xì" một tiếng cắt đứt. Bùi Hồng Linh nhìn khuôn mặt hán tử thật thà của Sử Khắc, sau cùng đã nén không nổi cơn phẫn nộ trong lòng, lạnh lùng châm biếm: "Chỉ là cái gì?... Hán tử giang hồ là phải đầu đao nhuộm máu, liều mạng tranh đấu, để rồi gạt hái tiền bạc. Chỉ cần đã xông pha giang hồ, là không được sợ chết. Chứ ai lại giống như các người, thấy tiền tài đầy bàn, gặp mẹ góa con cô, mà vẫn không dám nhận vụ giao dịch này. Vậy còn xưng là hán tử, nhận là anh hùng gì đó được ư? Các người thế là võ không đủ để xưng dũng, làm người mà chẳng đủ nhân. Các người... đâu thế coi là đàn ông chứ hả!"

Ánh mắt nàng lạnh lùng rời khỏi khuôn mặt Sử Khắc. Nàng không muốn nhìn thấy những người này thêm nữa. Rồi nàng bước chân lên cửa xe. Đúng lúc chiếc xe sắp ra khỏi cổng lớn của Trường An Duyệt, chỉ nghe phía sau vang lên một tiếng hô gọi của Lang tiên sinh: "Chậm đã..."

oOo

Một cỗ xe khá cũ đang chạy trên con đường cổ phía Đông thành Trường An. Chính là Nhị Bình đánh xe chở mẹ con Bùi Hồng Linh. Và rồi, cỗ xe bình dị đó đã ra khỏi cửa Đông. Chỉ là, sau khi đi được năm dặm,

một hán tử đã đuổi tới, ngồi lên càng xe bên phải. Đó là Sử Khắc đã hóa trang. Không lâu sau, lại có hai thớt ngựa chạy tới tụ họp. Không ngờ rằng, một người là do Lang tiên sinh hóa trang thành, kẻ còn lại cũng là một trong ba đại tiêu đầu của "Trường An Duyệt", "Kim Tiền báo" Ngô Bôn. Ba người gặp mặt đều không nói lời nào, có lẽ trước khi đi đã bàn bạc xong xuôi. Sau đó, Ngô Bôn tiến lên, một người một ngựa chạy ở trước nhất; Tiếp theo là cỗ xe chở mẹ con Bùi Hồng Linh, do Sử Khắc áp tải; Cuối cùng là Lang tiên sinh chậm rãi bám theo ở xa xa chừng hai ba dặm đường đằng sau.

Lang tiên sinh đã thỏa thuận với Bùi Hồng Linh: bọn họ không công khai nhận vụ này, chỉ ngầm tiếp nhận. Bùi Hồng Linh không được tuyên bố với bên ngoài là 'Trường An Duyệt' đã chấp nhận bảo tiêu. Nếu hộ tống chuyển này đến đích, 'Trường An Duyệt' bọn họ chỉ thu lấy bốn trong sáu rương thù lao coi như an ủi, nhưng dọc đường ba người Hồng Linh phải nghe theo xếp đặt của bọn họ. Bùi Hồng Linh lập tức gật đầu đồng ý.

Vì mẹ con bọn họ, không ngờ Trường An Duyệt đã điều động hai trong ba vị đại tiêu đầu, thậm chí còn liên lụy tới cả bản thân Lang tiên sinh. Bùi Hồng Linh vui mừng vô cùng, song cũng hiểu ra là thế của kẻ địch mạnh mẽ, ắt hẳn đã khiến cho bọn Lang tiên sinh khó lòng dự tính được. Nghĩ đến đó, Bùi Hồng Linh liền cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng. Nhưng... nàng... không... sợ.

Nàng không sợ. Trong thùng xe đang tối dần, nàng tựa như nhìn thấy lại khuôn mặt của vong phu: Tiêu ngự sử vẻ mặt quật cường nắm chặt tay nàng nói: "Hồng Linh, nếu chúng mình không đấu với bọn chúng, thì còn có ai đấu nữa? Ăn lộc của vua, làm việc hết mình; Nhận lộc của dân, phải báo đáp dân. Huynh biết Lộ Bất Thiên đã có dã tâm riêng từ sau khi tiếp nhận Mật tông Đông phái. Trong triều, hẳn cấu kết với Tể phụ Tả bộc xạ đương triều là Hàn Dụng. Ngoài triều, thì qua lại với tướng giữ Nhạn Môn Quan là Trương Trụ Niên. Ưu ái kẻ vâng lời, tru diệt người đối lập. Một khi phát

triển lớn mạnh, sẽ không thể khống chế. Huynh sao có thể không quản được đây? Huynh muốn đấu với bọn chúng đến cùng, cho dù bọn chúng tung tin cao thủ tinh thông ám sát của Đông Mật nhiều không kể xiết. Huynh biết có thể gây ra phiền phức cho vợ con, nhưng với huynh, bá tánh thiên hạ là trên hết. Nếu đứng trước chuyện như vậy mà rụt đầu giữ thân, vậy thì cả nhà chúng ta sống tạm bợ trong thời buổi loạn lạc này, cũng chẳng có ý nghĩa gì cả."

Bùi Hồng Linh ngăm nhìn khuôn mặt của vong phu trong ảo giác, thầm thì:"Muội hiểu. Muội sẽ hoàn thành nguyện vọng của huynh", nàng đưa tay muốn nắm lấy cánh tay gầy gò mà răn rỏi của phu quân. Nhưng khi bàn tay nắm lại, tất cả hình ảnh đều biến thành hư vô.

Đúng lúc này, chiếc xe sa phải một cái ổ gà. Bùi Hồng Linh vốn không định khóc, nhưng cú xóc mạnh thành linh rớt cuộc đã khiến một giọt nước mắt ứa ra từ trong mắt nàng. Nước mắt dẫu ít, nhưng nóng hổi. Từ sau khi phu quân chết, Bùi Hồng Linh chưa từng khóc trước mặt người khác. Nàng nhớ lại buổi tối hôm nhập liệm vong phu, là nàng đã bảo tất cả người hầu rời đi, rồi tự mình mặc áo cho phu quân. Trước tiên, nàng cởi bỏ hết quần áo trên người phu quân. Nhìn thân thể gầy gò mà răn rỏi ấy, nước mắt không kìm được từng giọt từng giọt rơi. Nàng nhận ra, nước mắt nàng khi đó nóng hổi. Nước mắt rơi lên ngực trần, rơi lên vùng bụng dưới bằng phẳng, rồi nhẹ nhàng lăn xuống. Nhưng, không làm ấm lại được Dũ Tranh, không làm ấm lại được thân thể đó, cánh tay huynh ấy vẫn lạnh ngắt. Thực ra, từ sau tối hôm đó Bùi Hồng Linh đã bắt đầu nảy sinh tâm lý sợ hoàn cảnh tối tăm thế này, sợ kiểu một mình tự thoại này, sợ nhớ lại bóng hình người bạn đời đã không còn hơi thở... Buổi tối ấy, chính nàng đã bầu bạn với một thân thể quen thuộc không còn sự sống cứ thế chìm khuất vào cõi u tối...

Bỗng nhiên, Bùi Hồng Linh phát hiện ra Tiểu Trĩ đang kéo nhẹ vạt áo nàng. Bùi Hồng Linh liền vội vàng sửa lại dáng vẻ cho trang nghiêm.

Tiểu Trĩ ngây thơ hỏi: "Mẹ, mẹ khóc ư?"

Trong bóng tối, Bùi Hồng Linh cười khổ, bế Tiểu Trĩ đặt lên đầu gối, muốn nói không phải nàng khóc, chỉ đang chảy nước mắt. Nàng vuốt ve cái cổ thon nhỏ của Tiểu Trĩ, trên đó có đeo một cuộn da dê nhỏ. Con thơ trắng trẻo, khi nàng đeo cuộn da dê đó ở trước lồng ngực gầy bé, da dê nó dường như hợp thành một màu với da dê mềm mại ấy. Hình ảnh đó khiến cho kẻ làm mẹ như nàng nhìn mà cảm thấy trong lòng – thực sự quặn đau. Bùi Hồng Linh trả lời: "Mẹ không khóc. Mẹ còn phải mang giọt máu mủ nhà ta là con, và "Can Đảm lục" cùng về Tiêu môn mà."

Chiếc xe đi trong đêm tối âm u. Nhị Bình đánh ngựa đã có chút va vấp khó khăn. Nhìn không ra, Sử Khắc thân là tiêu đầu, song cũng lại là một tay đánh xe giỏi hiếm có. Gã tiếp lấy chiếc roi, xe chạy trong đêm khuya, mà đi vững vàng êm ru như vốn chẳng hề có trở ngại. Suốt dọc đường không nói lời nào, mắt thấy đã canh ba nửa đêm, Tiểu Trĩ thì đã ngủ rồi, mí mắt Bùi Hồng Linh cũng trở nên nặng trĩu. Đột nhiên, xe dừng lại.

Xe vừa dừng, Tiểu Trĩ liền thức dậy. Nó và mẫu thân tới gần mảnh che của xe nhìn ra bên ngoài qua kẽ hở. Chỉ thấy "Kim Tiền báo" Ngô Bôn vốn đi mở đường đang đứng dưới một gốc cây. Gã đang nói gì đó với Sử Khắc. Trong chốc lát, phía sau vang lên tiếng vó ngựa, Lang tiên sinh cũng đã tới. Dọc đường, Tiểu Trĩ ngồi đến ê mông rồi. Khó mà có được cơ hội xe dừng, nó liền ngó đầu ra ngoài, muốn xuống xe tản bộ nhìn ngắm xung quanh. Bùi Hồng Linh mới nói một câu: "Đi chậm rãi thôi nhé", thì đã nghe thấy Tiểu Trĩ hét lên. Đêm hôm thanh vắng như vậy, tiếng kêu trẻ con của nó đặc biệt lạnh lạnh. Trái tim của Bùi Hồng Linh cơ hồ vọt ra khỏi lồng ngực.

Nàng cũng liền vội vàng nhảy xuống xe, nhìn thấy Tiểu Trĩ đang ở trên mặt đất, một ngón tay trở trở về phía trước. Toàn thân nó run rẩy, sợ đến nỗi không nói ra lời.

Bùi Hồng Linh nhìn theo ngón tay con mình, rồi không tìm được dựng hết cả lông tóc trên người. Dưới ánh trăng âm u, nàng đã trông thấy một cái cây đen kịt, cũng không biết là cây gì, không ngờ trên một chiếc cành khô héo của cái cây cao ba trượng đó lại có treo một con ngựa trắng! Ngựa trắng đã chết. Xương sườn hai bên sườn trái phải của nó bị người ta kéo mở ra trông như chiếc ô xòe về hai phía, sắc trắng hếu ghê rợn tõe đôi dưới ánh trăng, máu chảy đầm đìa. Dưới ánh trăng lại càng có thể thấy rõ ràng nội tạng của con ngựa đó.

Một trận gió nổi lên, một mùi vị máu tanh đặc biệt tạt vào mặt. Hành động đầu tiên của Bùi Hồng Linh chính là ôm lấy đầu của Tiểu Trĩ, không để nó nhìn nữa. Chỉ nghe nàng cố kiềm nén nỗi sợ hãi của bản thân mà nói với con mình: "Đừng sợ. Tiểu Trĩ, đừng sợ. Đây là giấc mơ. Đây chỉ là giấc mơ thôi."

Nhưng nàng biết đây không phải là giấc mơ! Tiểu Trĩ bị sợ đến ngẩn ngơ, cứ khóc thút thít, rồi cuối cùng đã ngủ thiếp đi. Bùi Hồng Linh bế nó đặt lên xe. Sau đó một mình đi đến chỗ trống trải. Nàng lại nhìn con ngựa kia. Nàng quyết tâm không sợ. Ba người Lang tiên sinh đang đứng bàn bạc bên lề đường. Bọn họ im lặng trong giây lát, đều như có phần khâm phục liếc nhìn nữ nhân này. Bùi Hồng Linh cố gắng bình tĩnh hỏi: "Thế này là ý gì?"

Lang tiên sinh mặt nặng nề, trả lời: "Ý là, 'Ngũ sinh sát' của Đông Mật đã hành động. Đây là cảnh cáo đầu tiên mà 'Mã sát' La Hồ gửi cho nhóm hộ tiêu chúng tôi."

Bùi Hồng Linh nhìn Sử Khắc và Ngô Bôn. Sau nửa đêm, trên mặt của hai người họ hiện lên một vẻ đờ đẫn. Nhưng nàng nhìn ra được tâm lý lung lay của bọn họ – bọn họ, cũng không nắm chắc! Sử Khắc nhìn con ngựa đó, thầm nghĩ: bản thân đã xuất đạo mười bảy năm, gặp qua không ít cao thủ. Nhưng đối mặt với 'Ngũ sinh sát' của 'Đông Mật', gã vẫn có thể ứng phó được chứ? Trừ phi 'Duyệt tự' tổng cục chịu huy động toàn bộ lực lượng.

Nếu không, một tiêu đầu như gã, chẳng hề có chút tự tin nào đối với sự đeo bám như đĩa đói không chết không ngưng của 'Đông Mật'.

Nhưng gã không nói ra. Gã không muốn làm hoảng sợ một nữ nhân, huống chi đó lại là một nữ nhân xinh đẹp. Chỉ nghe, Lang tiên sinh nhẹ ho khan, đoạn nói với Ngô Bôn và Sử Khắc: "Lên đường thôi."

Sau đó, bọn họ không nói gì thêm. Nhưng ba người lại không phân khoảng cách trước sau như ban đầu nữa, mà Ngô Bôn chỉ ở trước xe độ nửa dặm, Lang tiên sinh cũng chỉ bám giữ cự ly ở nửa dặm phía sau.

Áp lực lớn, bọn họ đều nắm tay thật chặt. Lang tiên sinh đang nghĩ gì? Có phải y đang hối hận không nên bảo "Ba Hồ" Ông Bình ở lại trông coi tiêu cục hay không?

Chuyến tiêu này, Trường An Duyệt vốn nên điều động toàn thể lực lượng!

Canh năm.

Canh năm thao thức. Cái canh năm nhìn không thấy phía trước ra sao. Người thức đêm thông thường thức đến khoảng canh bốn thì là lúc khó chịu nhất. Đêm dài dằng dặc, dường như mãi mãi không hừng sáng.

May mà từ sau khi phu quân qua đời, Bùi Hồng Linh đã sớm luyện thành thói quen suốt đêm không ngủ.

Trong đêm đen, người mở to cặp mắt trống rỗng, đang nhìn cái gì thế? Đang đợi cái gì vậy? Lại có thể bắt giữ được cái gì đây?

Bùi Hồng Linh nghĩ – Sự cô đơn yếu đuối của nỗi tuyệt vọng miên man bao vây dồn ép. Nó tấn công thật ung dung. Bởi nó biết, ở trong màn đêm con người không đường nào phản kháng, không thể nào trốn tránh. Nó đùa bỡn bọn họ, hành hạ bọn họ. Vậy nhưng, bọn họ lại không chấp nhận

từ bỏ chút tinh thần cuối cùng, trong tuyệt vọng nhen nhóm hi vọng, dù chỉ là, hi vọng bình minh trở lại.

Tiếng vó ngựa chợt dồn dập truyền tới từ phía sau. Tất cả mọi người đều giật mình cả kinh. Cái giật mình của Sử Khắc thể hiện ở trên mu bàn tay. Trên mu bàn tay đang cầm roi ngựa của gã hằn lên gân xanh; Nỗi kinh hãi của Ngô Bôn lại khiến con ngựa chịu khổ. Đôi chân thô chắc tu luyện 'Bắc Thối' của gã kẹp thật chặt bụng con ngựa; Cặp lông mày của Lang tiên sinh nhếch lên. Y ghìm cương dừng ngựa lại. Y muốn xem xem, là ai đang truy đuổi bọn họ trong đêm đen này. Lang Thiên của Đường Lang môn há lại là kẻ yếu kém có thể dễ dàng bị dọa sợ.

Là ai?

...Người đó đuổi tới thật nhanh. Ngoài năm mươi trượng, Lang tiên sinh đã nghe thấy tiếng ngựa thở phì phò. Đôi tay y vẫn thần bí giấu trong tay áo. Không ai biết được trong tay áo của Lang tiên sinh có cái gì, ngay cả Sử Khắc và Ngô Bôn đều không biết. Nhưng mỗi một lần trước khi giết người, tay y cứ lẩn mò như thế bên trong tay áo.

Bốn mươi trượng, ba mươi trượng, hai mươi trượng... Hai tay của Lang tiên sinh đang rút ra. Lại nghe người đuổi theo kia gọi lớn: "Lang tiên sinh!"

Lang tiên sinh sững sờ. Rồi Sử Khắc và Ngô Bôn đều nhìn nhau bật cười, bọn họ đã nghe ra tiếng nói đó là của ai! – Bọn họ hợp tác đã bao năm, dĩ nhiên nhận ra người đến chính là 'Ba Hồ' Ông Bình. 'Nhất sư gia, tam tiêu đầu' của Trường An Duyệt lần này đã lại tụ họp. Lòng tin trong hai người không khỏi trào dâng. Chỉ thấy Ông Bình mờ mờ nhể nhại đuổi tới gần. Đến nơi thì nghiêng mình xuống ngựa. Gã là một hán tử thấp lùn cường tráng. Ngô Bôn cười hỏi: "Lão Ông, đuổi theo vội vàng vậy để làm gì thế?"

Ông Bình lo lắng đáp: "Tôi đã nhìn thấy 'Ngũ sinh sát' trên cái cây ở đoạn đường trước, thì sao có thể không vội vàng cho được?"

Gã ăn nói vụng về, biết là chuyện lớn, sợ bản thân nói không rõ ràng, bèn lấy ra mảnh giấy từ trong ngực đưa cho Lang tiên sinh. Đoạn gã nói: "Đây là... đây là... đây là tin tức từ tổng cục truyền đến sau khi Sư gia đi được một canh giờ."

Lang tiên sinh liền mở nó ra xem dưới ánh trăng. Đó không phải là tin tức, mà là mệnh lệnh. Mệnh lệnh này chỉ có một câu. Y liếc nhìn Bùi Hồng Linh, không biết vì sao, người trầm ổn không dễ mềm lòng như y, dường như cũng cảm thấy không nỡ đọc nó ra.

Y trầm mặc giây lát, rồi nhìn ba tiêu đầu đang vui vẻ trò chuyện với nhau bên lề đường, nói: "Tổng cục chủ ra lệnh: bảo chúng ta không thể dính líu tới chuyện của 'Đông Mật', càng không thể kết oán với 'Ngũ sinh'."

Hai người Sử Khắc và Ngô Bôn lập tức ngậy người, Ông Bình mặt đầy mồ hôi. Ngô Bôn lúng túng nói: "Nhưng, chúng ta đã nhận chuyển tiêu này rồi."

Lang tiên sinh không nói lời nào. Cả đời y cũng chưa từng làm chuyện bỏ dờ giữa chừng thế này. Dẫu vậy, y chăm chú nhìn bầu trời mé Tây hồi lâu, rồi vẫn khản giọng quả quyết: "Lui."

Sử Khắc ấp úng nói: "Nhưng danh tiếng của Trường An Duyệt..."

Một nữ nhân đã lạnh lùng tiếp lời: "Vậy thì có ảnh hưởng gì chứ. Dẫu sao, không phải các người nhận tiêu công khai, mà chỉ nhận ngầm thôi."

Đó là Bùi Hồng Linh không biết đã xuống xe từ lúc nào. Nàng cười khan trong cổ họng. Nàng vốn ôn hòa dịu dàng, nhưng cái cười này đã không nén nổi sự miệt thị trong lòng nàng nữa: "Huống chi, không phải các người còn chưa lấy tiền thù lao ư?"

Lời này cũng chính là lời mà mấy người của tiêu cục đang dùng để biện bạch cho bản thân ở trong lòng, không ngờ nàng đã nói ra trước. Khuôn mặt của Sử Khắc không khỏi lúc đỏ ửng lúc trắng lợt. Lang tiên sinh không để ý đến lời của Bùi Hồng Linh, lạnh lùng nói: "Cục chủ có lệnh, không thể không tuân theo, lui."

Thấy ba người Sử Khắc dường như đang do dự, y liền thúc đầu ngựa, quay lại trước tiên.

Ba người Sử Khắc chỉ đành lên ngựa. Gã và hai người Ngô Bôn căn bản không dám nhìn Bùi Hồng Linh. Sử Khắc mặt lúc đỏ lúc trắng, mãi mới nói được một câu: "Bảo trọng." Rồi gã phóng ngựa đi.

Trong màn đêm đen như mực, đã không còn người đi cùng bảo vệ nữa.

Bùi Hồng Linh hít một hơi thật sâu. Cuộc đời nàng, chưa từng có cảm giác lẻ loi và bơ vơ đến vậy.

o0o

Vừa rời ven đường có con trâu đã chết – Bùi Hồng Linh lạnh lùng nghĩ ở trong đầu. Đêm dài vô tận, con đường dường như cũng dài vô tận. Vừa nãy ven đường có một con trâu chết, bụng của nó bị chính sừng của nó mổ phanh ra, máu chảy khắp mặt đất. Trên mặt đất toàn là tim, gan, phổi của con trâu đó. Nếu thoát khỏi kiếp nạn lần này, Bùi Hồng Linh cam đoan, sẽ không nhìn tới thịt trâu nữa.

Nàng hiểu rõ, đó lại là một lần dọa dẫm mà 'Ngũ sinh sát' của 'Đông Mật' gửi tới tiêu sư của Trường An Duyệt. Chỉ là, bọn chúng không biết, Trường An Duyệt đã rút lui. Hiện giờ trong xe chỉ có một phụ nữ, một đứa trẻ, và một phu đánh xe. Khi Nhị Bình nhìn thấy cảnh tượng gớm ghiếc đó, bỗng nhiên sùi bọt mép, ngã xuống khỏi càn xe. Y mắc bệnh động kinh, Bùi Hồng Linh lâu nay vẫn biết, chỉ không ngờ nó sẽ phát tác vào lúc này.

Nàng vất vả đưa Nhị Bình vào trong xe. Không thể trông chờ y đánh xe được nữa, nàng hít một hơi, chỉ đành tự mình ngồi lên càng xe. Trong bóng tối, nàng nghe thấy Tiểu Trĩ run run gọi: "Mẹ ơi."

Nàng biết Tiểu Trĩ đang đợi nghe câu trả lời của nàng. Nó sợ, nó muốn thấy phản ứng của nàng rồi mới quyết định khóc hay không khóc. Bùi Hồng Linh cũng muốn khóc lắm, nhưng hiện giờ, hiện giờ vẫn không phải là lúc ôm đầu khóc lóc. Bùi Hồng Linh tự nhủ với chính mình: Tiểu Trĩ, con đã không còn phụ thân. Nhưng, con còn có mẫu thân. Mẫu thân của con sẽ không bị sự khó khăn làm cho hoảng sợ, gục ngã. Nàng cắn môi, để nỗi đau khích lệ bản thân, rồi rốt cuộc đã có thể trấn tĩnh nói: "Tiểu Trĩ, con có phải là nam nhân hay không?"

Tiểu Trĩ sững sốt.

Bùi Hồng Linh chẳng hề quay người, hỏi tiếp: "Con có phải là con trai của phụ thân con hay không?"

Nàng cảm thấy Tiểu Trĩ đang nhẹ nhàng gật đầu ở phía sau.

Bùi Hồng Linh nói với giọng điệu rần rỏi: "Tốt lắm. Con phải mạnh mẽ như một trang nam tử hán thực thụ, trông nom tốt Nhị Bình. Chúng ta, lên đường."

Đây là lần đầu tiên Bùi Hồng Linh lái xe ngựa. Nàng - là con gái của Bùi thượng thư, vợ của Tiêu ngự sử, cả cuộc đời cũng không ngờ được, sẽ có một ngày phải tự mình đánh xe. Đêm dài vô tận, con đường dường như cũng dài vô tận. Hãy để cho nỗi sợ hãi này mau mau qua đi thôi, hãy cho ta một điểm kết thúc, hoặc là một kết quả.

Đột nhiên có một thớt ngựa chạy tới từ phía sau, là 'Ngũ sinh sát' sao? Bên trong xe, Tiểu Trĩ kinh khủng mở to mắt. Bùi Hồng Linh mặc kệ, nàng chỉ muốn chạy, chạy thật nhanh. Con ngựa kia vẫn đuổi kịp. Người đó chạy tới bên cạnh càng xe, chìa tay đưa cho Bùi Hồng Linh một viên thuốc, nói

cực kỳ khê:"Các người hãy chạy nhanh. Nếu có thể đến được Lâm Đồng trong nửa canh giờ thì còn có hi vọng. Nhớ kỹ, hãy tới chỗ sâu nhất trong con hẻm nhỏ nơi cửa Đông."

Người nói chính là Sử Khắc. Gã nói xong liền thúc ngựa chạy đi. Nhưng chiếc xe này làm thế nào đi nhanh hơn được chứ? Sử Khắc từ xa xa quay người lại nói:"Chích máu."

Bùi Hồng Linh cũng không biết lời của gã là thật hay là giả. Nàng nghiêng rãnh, dừng xe rồi cho con ngựa kéo xe ăn viên thuốc nọ, sau đó hô lên:"Tiểu Trĩ, ngồi vững nhé." Đoạn nàng rút cây trâm trên đầu xuống, chích lên mõng con ngựa.

Sau đó, tất cả đúng như Bùi Hồng Linh dự liệu, con ngựa lồng lộn lao lên!

Lộ trình trôi qua rất nhanh. Đêm gần sáng. Bùi Hồng Linh thầm mong: Hãy ban cho ta và Tiểu Trĩ một ngày mai!

Chú thích :

4. Cổ đạo: Đạo lý hiệp nghĩa, trung hậu. Là chính đạo theo truyền thống của người xưa.

5. Bội : là ngọc đeo bên mình của những người giàu có khi xưa.

6. Nguyên văn “Quân tử ái tài, thủ chi hữu đạo”: lời răn dạy của Khổng Tử về cách sống của kẻ quân tử: Quân tử là kẻ có tài đức. Kẻ quân tử thích nhận được tiền tài bằng con đường ngay thẳng, chứ không cần món lợi bất chính.

TRƯỜNG AN CỔ Ý TẬP 1

Tiểu Đoạn

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Cô Ông Nhận Tiêu

Đó là con hẻm nhỏ hoang tàn. Trong hẻm chỉ có một hộ dân. Mà cổng nhà đây chỉ còn một cánh bóm bản lề, cánh kia đã đổ nghiêng ngả trên đất. Trong sân, cỏ cao ba thước. Bùi Hồng Linh cũng không biết vì sao mình phải tới nơi này.

Con ngựa ngã nằm trong sân. Suốt lộ trình nó phi nhanh được liên tục, là nhờ vào hiệu quả của việc chích máu. Đây là một biện pháp rất tàn nhẫn, nhưng cũng là hết cách, Bùi Hồng Linh mới phải làm như vậy. Nhị Bình vẫn nằm trong xe. Còn Tiểu Trĩ ngoan ngoãn ngồi trên càng xe, lúc này hình như đã ngủ rồi. Trong sân yên tĩnh vô cùng.

Bùi Hồng Linh đã từng đi với Dũ Tranh tới Lâm Đồng trước kia. Lâm Đồng ở gần Trường An, được coi là thành thị nhỏ bé, nhưng náo nhiệt. Nàng không ngờ tại nơi cửa Đông sầm uất nhất của Lâm Đồng còn có một cái ngõ hẻm hoang vu đến vậy. Vì sao Sử Khắc bảo nàng tới chỗ này nhỉ? Nơi đây là chốn bỏ hoang, không có người ở mà!

Lúc này, Bùi Hồng Linh ngồi trên thềm đá ở cổng viện (7). Nàng ngơ ngác nhìn đại sảnh nằm phía trong sân. Cánh cửa của đại sảnh khép nửa vơi, đồ đạc bên trong phần lớn đã tòi tàn. Trên cây cột chống mái hiên trước sảnh có khắc một đôi câu đối. Chữ viết không giống là do thợ thủ công lành nghề chạm trổ, mà tựa như bị người nào đó dùng dao vụng về khắc ra. Nhìn nét chữ ấy, Bùi Hồng Linh chỉ cảm thấy cứng tay đơ chân, cắn cộm cả người. Hai câu đối được viết là như sau:

Suốt kiếp nghèo hèn, say nghìn chén

Một nhà cô quả, gánh nửa vai. (8)

Phần đề tên cuối cùng có ghi ba chữ "Mã Trường Âm". Bùi Hồng Linh kinh ngạc, dường như nàng có ấn tượng với ba chữ này, nhưng nghĩ hoài cũng không nhớ ra. Nàng chỉ cảm thấy càng lúc càng mơ màng, càng lúc càng nặng trĩu trong đầu, sau cùng đã không chịu nổi mà dựa vào cánh cổng gỗ mục nát bên cạnh ngủ thiếp đi.

Khi Bùi Hồng Linh tỉnh lại, âm thanh đầu tiên lọt vào tai chính là tiếng quét đất sột soạt. Nàng mở mắt, ánh mặt trời chói lòa. Sau đó, nàng nhìn thấy cái chổi. Chiếc chổi nằm trong tay một lão nhân đang khom lưng. Lão nhân râu tóc hoa râm, một vai ông - vai trái bị sạm, dường như đã bị thương tật gì đó. Lúc này, ông lão chỉ dùng nách bên phải kẹp lấy chiếc chổi, căn bản không thể thực sự xem là đang quét con đường nhỏ trong sân. Bùi Hồng Linh không ngờ trong cái sân tiêu điều này sẽ còn có người xuất hiện, có lẽ là người hầu trong nhà. Mặt trời đã gần đứng bóng. Tiểu Trĩ đã sớm thức dậy, đôi mắt đang chớp chớp nhìn lão nhân nọ.

Nhị Bình cũng đã tỉnh lại, lấy lương khô có sẵn ra cùng ăn với Tiểu Trĩ. Chốc lát sau, lão nhân nọ quét xong. Ông đi vào nhà bếp, xách ra một ấm nước sôi lớn. Rồi ông trở cái bàn đá và ba cái ghế đá còn lại bên cạnh ở trong sân, ý bảo Bùi Hồng Linh đến ngồi ở đó. Bùi Hồng Linh mới như khắp người, nhưng vẫn giữ lễ phép, cảm ơn rồi tới ngồi lên chiếc ghế. Lão nhân nọ lấy ba chiếc chén lớn, pha cho bọn họ mỗi người một chén trà Hoa cúc. Ông lão mặt mày hiền lành ngồi xuống bên cạnh chiếc bàn cùng với Bùi Hồng Linh và Tiểu Trĩ.

Bùi Hồng Linh nhìn cánh Dã cúc hoa khô héo đang từ từ bung nở ra trong nước. Ngồi ở trong sân này, cảm giác quả thực như chẳng phải cõi trần. Nếu có thể được, chỉ cần cho nàng và Tiểu Trĩ sống sót, chỉ cần ông trời cho bọn họ một tia hi vọng, nàng tình nguyện cùng Tiểu Trĩ sống vĩnh viễn trong một tòa viện, dù cho nó có hoang tàn như thế này.

Khi nàng mở miệng, mới phát hiện ra cổ họng vừa sưng vừa đau. Nàng khò khè hỏi: "Lão bá, chủ nhân của nơi này đâu rồi ạ?"

Lão nhân lắc lắc đầu, thì ra ông ấy bị câm. Ông dùng cây gậy trúc trong tay viết lên trên đất: "Đã chết rồi - Xin mời uống trà."

Bùi Hồng Linh mỉm cười cảm kích. Cái sân này, chén trà này, lão nhân này, lại trong hoàn cảnh trốn chạy tán loạn thế này, tất cả cơ hồ đã tạo cho nàng một thứ cảm giác tình ngộ thật hoang đường. Là sự sống muốn nói cho nàng điều gì ư, vì sao không nói rõ ra chứ? Nàng thơ thần ngồi tại đó, thấm thoắt đã qua một canh giờ, hồi tưởng lại lần lượt những chuyện trải qua trong quãng thời gian này... Nàng nhớ tới quai hàm dưới xanh tái của Dũ Tranh sau khi chết, là nàng đã tia tót râu từng ly từng tý cho phu quân lần cuối... Giữa màn trướng trắng, Tiểu Trĩ nửa hiểu nửa không hiểu khóc ngất đi... Bộ da mèo nằm sấp trên vải gấm đã từng là A Miêu kêu meo meo ngày nào... Máu của thím Tư cùng với rau xanh, màu sắc chướng mắt quá... Vẻ mặt buồn khổ của những người hầu lúc bị thôi việc... Còn có, rương sắt... Trường An Duyệt....

Nước mắt nàng nhỏ xuống. Do ánh nắng kia ư... Không, là chuyện cũ, quả thực, quả thực đã khiến nàng không thể chịu đựng nổi.

Ở trước mặt những tiêu đầu cường tráng của Trường An Duyệt, ở trước mặt Nhị Bình cô độc trung thành, hay khi đối mặt với những cảnh tượng kinh hãi trên dọc đường đi... Bùi Hồng Linh đều không yếu mềm. Thế nhưng, sân vườn này, ánh nắng này, một già một trẻ ngồi cạnh chiếc bàn đá này, lại khiến nàng kìm nén không nổi bộc phát ra nỗi bi thương trong lòng. Một kiếp sống khốn quẫn lạc lõng quá, nàng chợt có cảm giác không nắm vững được thứ gì cả. Chúng ta là hai mẹ con bị truy sát... Người có thể che mưa chắn gió cho chúng ta trước đây đã đi mất rồi... Tất cả đều không thể như trước nữa... Ta, ta, ta, làm thế nào có thể chống chọi tiếp được đây?

Lúc này lão nhân vạch viết hai chữ ở trên đất:"Nói đi."

Bùi Hồng Linh ngơ ngẩn nhìn khuôn mặt đã qua bao năm tháng thẳng trầm bẽ dâu của lão nhân nọ. Nàng chưa từng có thói quen dốc bầu tâm sự với người khác, ngoại trừ Dũ Tranh. Nhưng thời khắc này, nàng giống như bị thôi miên, bỗng nhiên bắt đầu muốn nói, sau đó thì bắt đầu dờ dẩn kể ra những việc đã trải qua của mình, tựa như đang nói về câu chuyện của một người khác, về cơn ác mộng của người khác. Chuyện cái chết của chồng, chuyện có kẻ muốn giết cả nhà mình để báo thù, việc bảo vệ con thơ giữ hương hỏa cho họ Tiêu, chuyện bỏ mặc giữa chừng của Trường An Duyệt, ngay cả chuyện về "Can Đảm lục" quan trọng cơ mật như vậy, nàng đều không nén nổi để lộ ra phần nào. Nàng càng nói càng xúc động. Con người trong câu chuyện vắng và con người đang tự thuật dần dần hợp nhất lại. Một tia linh hồn sáng suốt cùng với cõi lòng không cam chịu đã sống trở lại: Không... ta... không... cam... tâm! Bùi Hồng Linh thầm nghĩ: Ta không cam tâm! Dựa vào cái gì mà chắc chắn ta và Tiểu Trĩ sẽ phải phơi xác nơi đồng hoang trong cuộc trốn chạy này! Trời cao có mắt! Trời cao có mắt mà!

Một màu đỏ xúc động nổi lên trên má nàng. Nàng bỗng đứng dậy, nói:"Lão bá, cháu cảm ơn nhiều."

Sau đó nàng nắm lấy tay của Tiểu Trĩ:"Trĩ, chúng ta nên đi thôi."

Thốt ngựa nọ cũng coi như đã nghỉ ngơi được ít nhiều. Nhị Bình buộc nó lại vào xe. Bùi Hồng Linh và Tiểu Trĩ đi đến bên cạnh chiếc xe. Chiếc xe đang cốt kết kéo kệt chuẩn bị khởi hành chạy ra khỏi cổng, đột nhiên nghe thấy một giọng nói già nua vang lên trong sân:"Đừng đi."

"Chuyến tiêu này..."

"...Ta nhận."

Bùi Hồng Linh sửng sốt, cho là mình đã nghe lầm. Quay đầu nhìn, dưới ánh nắng mặt trời trong sân, chỉ có mỗi lão nhân râu tóc bạc xác xơ ấy. Nàng cười khỗ, mình đã quá khát khao có người giúp đỡ, cho nên mới có thể sinh ra chứng ảo thanh. Nghĩ như vậy, nàng liền định quay đầu trở lại.

Lão nhân nọ bỗng lấy cây gậy trúc gõ gõ xuống đất. Bùi Hồng Linh kinh ngạc, chỉ thấy ông ấy dùng gậy trúc trở về bãi cỏ rậm rạp phía trước sảnh. Nơi ấy dường như có đặt một thứ gì đó, giống như bảng hiệu, nghiêng nghiêng lộ ra một góc từ trong lùm cỏ. Bùi Hồng Linh nghi ngờ đi tới, nhẹ nhàng tách đám cỏ dại ra, xem đó là cái gì. Rồi nàng nhìn thấy một cái bảng hiệu đen bóng rất cũ kỹ. Nước sơn trên bề mặt đã tróc, mấy chữ màu vàng càng sần bong nhiều hơn, nhưng nhìn cẩn thận, vẫn có thể nhận ra bốn chữ lớn như rồng bay phượng múa: "Uy Chính tiêu cục!"

"Uy Chính tiêu cục?"

...Bùi Hồng Linh ngạc nhiên, hình như có ấn tượng mơ mơ hồ hồ. Nàng cố gắng nhớ lại, bản thân tựa như đã quay trở về lúc bốn tuổi: Khi đó nàng đã hiểu chuyện, là thiên kim nhỏ của gia đình Bùi thượng thư. Sinh nhật nàng năm ấy, bà ngoại ở Tương Dương xa xôi đã gửi quà tặng cho nàng, áp tải quà tặng dường như chính là người của 'Uy Chính tiêu cục'. Lá tiêu kỳ của bọn họ chữ màu vàng nổi bật lên giữa nền đen, nét chữ rất đẹp. Bùi thượng thư giỏi về thư pháp, mà khi ấy còn phải khen ngợi, cho nên Bùi Hồng Linh vẫn nhớ rõ. Nàng nhớ đó là tiêu cục danh tiếng nhất trong thành Trường An hai mươi lăm năm trước. Võ công của vị sứ phụ trong cục thậm chí được kể như thần thoại ở trong thành.

Nhưng tấm bảng này, cùng những chữ trên bề mặt nó, sau hai mươi lăm năm, thế nào lại để nàng tìm thấy bên trong một cái sân nhỏ hoang vu ở Lâm Đồng, cách Trường An cả trăm dặm đường vậy?

...Uy Chính tiêu cục?

Lão nhân nọ lúc này mới mở miệng nói:"Ta chính là cục chủ kiêm tổng tiêu đầu Dư Mạnh - Dư Quả Lão."

"Chuyển tiêu này của phu nhân, ta nhận."

Bùi Hồng Linh ngây ngốc - Thế nào mới xứng là anh hùng? Phải chăng kẻ cai quản Cửu Vệ (9), danh tiếng vang lừng một phương thì là anh hùng? Phải chăng kẻ giết trăm vạn người, khiến cho cây chết thành núi, mới được coi là anh hùng? Hay là kẻ ức hiếp người lương thiện, lấy sự kiêu căng của bản thân chà đạp lên nhân cách của người khác, thì mới là anh hùng ư?

Không phải. Anh hùng là bình thân đứng ra gánh vác trách nhiệm, là tài trí dũng cảm sẵn lòng giúp đỡ ta sau khi ta đã vắt kiệt sức lực trong cái thế giới cô quạnh nặng nề này. Anh hùng, là xuất hiện khi - ta bị sỉ nhục và bị tổn thương!

Cho nên sau hai mươi lăm năm, lão tiêu đầu của ngày xưa có thể nói câu:"Chuyển tiêu này, ta nhận."

Ngự sử khuất núi,

Hồng nhan lưu lạc.

Trẻ thơ gặp nạn,

Ông lão nhận tiêu.

...Vào lúc Bùi Hồng Linh đang nghĩ những điều ấy, Dư lão nhân bỗng nâng chiếc chén sứ thô to lên miệng bằng hai tay. Ông nhấp một ngụm nước có lẽ đã nguội rồi, nhưng trong ánh mắt ông lại bốc lên ngọn lửa nhiệt thành:"Dư Quả Lão ư? Dư Quả Lão à? ...Có phải Dư Quả Lão ta quả thực đã già rồi hay không, mà kẻ cướp tiêu dám đến trong tiêu cục của ta rồi!"

Lời của ông vừa buông ra, Bùi Hồng Linh liền cả kinh. Sau đó, nàng nghe thấy tiếng vùn vụt nơi cổng viện. Trong bụi cỏ bên cạnh cũng đã có tiếng người len lén bước đi. Mái ngói trên nóc nhà đang kêu vang. Lũ chuột dưới nhà bấp kêu chí chóc. Một con dơi không ngờ đã lao ra từ trên xà nhà ngay giữa lúc trời sáng trưng. Dư lão nhân bật cười nói: "Để đối phó với mỗi hai người mẹ góa con cô nhà Tiêu ngự sử, không ngờ Đông Mật đã điều động năm cao thủ truy sát là 'Ngũ sinh Ngũ sát'. Không thấy như vậy quá là chuyện bé xé ra to rồi ư?"

Đầu tiên là trong lùm cỏ, sau đó là ở trên tường, thoáng chốc đã chuyển đến bên ngoài cổng viện, một tiếng nói the thé mơ hồ không cố định vang lên: "Không phải là chuyện bé, hắc hắc, sao có thể là chuyện bé cho được? Lúc Tiêu Dũ Tranh kia sắp chết đã lưu lại một cuốn sổ, vạch trần sâu sắc bè lũ kẻ gian, chết đến nơi rồi mà vẫn muốn khuấy đảo triều đình và giang hồ. Hắn còn truyền lại văn kiện mật 'Can Đảm lục' về thông tin liên lạc của những hiệp khách giang hồ và trọng thần triều đình trong phe phái của hắn mà hắn nắm rõ. Nhưng cô vợ này của hắn lá gan cũng lớn lắm, bọn ta đã đe dọa thị ba lần mà vẫn không lừa được thị đưa ra văn kiện ấy. Thị còn có bản lãnh suýt nữa lôi được Trường An Duyệt ra tay. Như thế thì sao có thể tính là chuyện bé xé ra to được đây?"

Tiếng nói chói tai của một kẻ khác vang lên: "Dư lão nhi, lão đã biết đây là chuyện của 'Đông Mật', nếu thức thời thì đừng nhúng tay vào. Bọn ta nể mặt lão, đợi thị ra khỏi cổng nhà lão mới tiếp tục hành động. Như vậy được chứ?"

Bùi Hồng Linh nhìn Dư Quả Lão, chỉ thấy sắc mặt ông lúc sáng tỏ, lúc âm u. Qua hồi lâu, không ngờ ông phẩy tay: "Xin lỗi Tiêu phu nhân, các người ra khỏi cổng đi."

Bùi Hồng Linh chỉ cảm thấy trong lòng vang lên âm thanh tan vỡ của nỗi tuyệt vọng. Nhưng nàng không muốn cầu xin người ta. Nàng ngẩng cao đầu, dặt tay Tiểu Trĩ, bảo Nhị Bình đóng xe, rồi cùng nhau đi ra khỏi cổng

viện. Nàng vừa mới ra khỏi, liền nghe thấy tiếng đóng cổng phía sau lưng. Nàng cười lạnh trong lòng. Sau đó, đầu tiên nàng nghe thấy tiếng chén trà kêu xoảng. Nàng giật mình, tay của Tiểu Trĩ nằm trong tay của nàng cũng run lên. Tiếp đó là đủ loại âm thanh phát ra từ trong sân: tiếng cái ấm, tiếng cốc chén, tiếng ghế đá lăn, tiếng bảng biễn rơi, tiếng chuột, tiếng lợn kêu, tiếng cười thảm. Trong rất nhiều âm thanh đó, một tiếng người truyền tới: "Dư lão nhi, lão thực là tráo trở."

Dư lão nhân lại cười sang sảng, đoạn nói: "Ta bảo Tiêu phu nhân đi ra, nhưng chẳng hề nói, các người cũng có thể đi ra."

Bùi Hồng Linh nắm chặt tay Tiểu Trĩ, lần đầu tiên cảm thấy ấm áp trong lòng. Nàng phát hiện ra tay của Tiểu Trĩ cũng run rẩy, đứa trẻ này, mấy ngày qua đã nhìn thấy nhiều cảnh tượng khủng khiếp và lòng người lạnh nhạt, đều nhờ Bùi Hồng Linh an ủi trấn tĩnh nên mới không khóc. Lúc này, một giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt nhỏ nhắn dễ thương của nó. Trên mặt nó là đầy vẻ ngưỡng mộ đối với Dư lão nhân.

Bùi Hồng Linh không dỗ dành. Mặc dầu lần này Tiểu Trĩ cũng chảy nước mắt, nhưng nước mắt ấy, không phải thể hiện sự yếu đuối, mà là âm thanh sống lại của niềm tin vào tình người ấm áp.

Trong sân, tiếng va chạm, rơi vỡ lách cách loảng xoảng, tiếng gió xôn xao. Chỉ nghe giọng nói the thé thứ nhất khi này vang lên: "Dư lão nhi, lão đánh lén", kẻ nói dường như đã ăn phải quả đắng.

Dư lão nhân lại cười nói: "Các người hai người liên thủ với nhau, muốn giết một lão nhân tuổi còn lớn hơn cả hai người cộng lại, mà vẫn nói đạo nghĩa với ta. Ta đánh lén thì sao chứ?"

Sau đó, chỉ nghe một tiếng "rắc". Bùi Hồng Linh ngẩng đầu, nhìn thấy một cây du ít nhất hai mươi tuổi bên trong sân đã đổ xuống. Trong tiếng

cây đổ ầm ầm, có tiếng kêu thảm thiết vang lên. Bùi Hồng Linh giật thót trong lòng, nàng đã không phân biệt ra thanh âm đó là của ai.

Thực ra thì mới qua khoảng thời gian ngắn, nhưng nàng cảm giác như đã lâu lắm rồi. Cuối cùng, nàng không nhẫn nại được, đẩy mở cổng viện ra, thì thấy bên trong, Dư lão nhân cao lớn không gì sánh được cầm một thanh đại đao dài ba thước đứng đó. Trước mắt nàng, bóng đen nhoáng lên, là hai bóng người vượt tường bỏ chạy. Trên mặt đất trước mặt lão nhân, đã lưu lại một cánh tay người trắng trắng.

Bùi Hồng Linh nhìn Dư lão nhân, Dư lão cũng nhìn lại Bùi Hồng Linh. Cả hai đều muốn xem xem đối phương phản ứng ra sao trước quang cảnh này, thế rồi, bất chợt nảy sinh cảm giác thấu hiểu lẫn nhau. Mặc dầu bọn họ kẻ đầu bạc người hồng nhan, tuổi tác và từng trải cách nhau rất xa, nhưng lại cảm thấy trong tính cách hai bên đều có một sự quả cảm và một sự hào hiệp giống nhau.

Tiểu Trĩ đẩy cánh cổng còn lại, lách ra từ một bên váy của Bùi Hồng Linh. Nó liếc nhìn hiện trường, liền reo hò lên:"Ha...!!!"

Dư lão nhân cũng cười vang dội:"Tiêu phu nhân, lão phu nói nhận chuyển tiêu của phu nhân, có lẽ phu nhân còn cho là 'lão già sống lâu quá muốn treo cổ... để được chết' đây mà. Hiện giờ hãy nhìn xem Dư Quả Lão ta quả thực đã già chưa nhỉ?"

Cười đoạn, Dư lão lại ngẩng mặt lên trời cười ha hả một tiếng, tựa như tiếng sấm đánh vang giữa bầu trời quang đãng:"Dư Quả Lão ư? Dư Quả Lão à?!"

Chú thích :

7. Viện: là Tứ Hợp Viện, kiến trúc nhà có bốn tường bao quanh, ở giữa là sân, các căn nhà xây chung quanh.

8. Nguyên văn:

毕生寒窘千钟醉

廿门孤寡半肩挑

Hán - Việt :

Tất sanh hàn quẫn thiên chung túy

Nhập môn cô quả bán kiên thiêu.

Dịch nghĩa :

Cả cuộc đời nghèo khó, uống nghìn chung rượu say

Hai mươi mấy nhà mẹ góa con cô, nửa bờ vai gánh vác.

Dịch đối: (cảm ơn anh luulang)

Suốt kiếp nghèo hèn, say nghìn chén

Một nhà cô quả, gánh nửa vai.

9. Vệ : Đơn vị binh chế quân đội đặc biệt của nhà Minh, khoảng 5400 người, đứng đầu là Đô Ty, trực thuộc chính quyền trung ương, nhận lệnh trực tiếp tiếp từ hoàng đế, tính cơ động cao, chuyên trấn áp hay phòng ngự những nơi hiểm yếu. Toàn quốc chỉ có chín vệ.

TRƯỜNG AN CỔ Ý TẬP 1

Tiểu Đoạn

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Thảm Nhặt

Hôm ấy Dư Quả Lão cười xong thì ho sặc sụa. Ông quả thực đã già rồi - Bùi Hồng Linh thầm than - nhưng tính cách ông vẫn trẻ trung lắm. Có những người, trong lòng họ có một nơi gần như mãi mãi không bao giờ lớn lên. Giống như Dư lão hiện giờ húng hắng ho kia.

Lão nhân đang ngồi trên càng xe, thân hình gầy gò quắt queo, mái tóc bạc xơ xác rối tung trong gió. Ông ngồi co một chân, vì căn bệnh thấp khớp. Mắt ông cũng đã đục mờ. Lúc này, ông đang gật gà gật gù ngủ khì.

Vẫn là Nhị Bình đánh xe. Xe đã đi được mười lăm dặm về phía Đông Lâm Đồng, đó là nơi địa thế hiểm yếu, đi tiếp nữa sẽ tới Đồng Quan.

Trên xe còn cắm một lá tiêu kỳ cũ kỹ, bề mặt viết bốn chữ: "Uy Chính tiêu cục". Tương phản với nét chữ hào hùng cứng cáp ấy, hình ảnh lẻ loi của lão nhân hộ tiêu không khỏi có phần ngồ ngộ.

Đấy là tiêu cục chỉ có một nhân viên.

Cục chủ, tổng tiêu đầu, tiêu sư, hay là chạy cờ, đều do một mình Dư lão kiêm nhiệm. Nhưng hai mươi lăm năm trước, "Uy Chính tiêu cục" còn được xưng là "Thiên hạ đệ nhất tiêu."

Tại sao? Vì cơ gì? Mà bây giờ chỉ còn lại mỗi một lão nhân suy yếu giương ngọn cờ cũ này nhỉ?

Bùi Hồng Linh nhìn thế núi hai bên xe, càng lúc càng hiểm trở, có lẽ là để tránh "Ngũ Sinh Sát", Dư lão nhân đã không qua Đồng Quan, mà

quành sang một con đường nhỏ hoang vắng. Chiếc xe liên tục rung rinh lắc lư, giống như tâm trạng của Bùi Hồng Linh hiện giờ.

Nhớ lại hôm qua, nàng còn hỏi: "Ngũ sinh sát có lai lịch thế nào ạ?"

Dư Quả Lão thu lại thanh Đại Quan đao, khẽ than: "Bọn chúng là người của Đông Mật."

"Đông Mật cũng chính là Mật tông Đông phái, du nhập vào Trung Nguyên từ đời Hán. Khoảng hai mươi năm gần đây, bọn chúng phát triển rất nhanh, nhưng không ai biết nội tình thực sự của bọn chúng. Nếu nói còn có người biết, thì tôn phu quân có thể coi là kẻ duy nhất."

"Ta nghe nói mười năm qua Tiêu ngự sử vẫn luôn truy xét việc liên quan đến Đông Mật. Còn về tình hình cụ thể ra sao, người ngoài không thể biết được. Hình như bọn chúng và một thế lực trong triều ngấm ngấm móc ngoặc với nhau đã lâu, bên trong có âm mưu lớn. Cũng nghe nói Đông Mật sớm đã hận Tiêu ngự sử thấu xương, vì sao bấy lâu nay chẳng ám sát y, ngược lại cũng khiến ta khá khó hiểu. Nghe đâu là Đông Mật kiêng dè sự có mặt của một người."

"Nhưng Tiêu ngự sử vừa qua đời, hẹn ước của bọn chúng với người kia tự nhiên hủy bỏ. Cái có thể khiến chúng không hoàn toàn yên tâm chính là nội tình mà Tiêu ngự sử nắm giữ cùng với 'Can Đảm lục' phu nhân đã nhắc tới hôm qua. Do đó, chúng phải ép phu nhân giao những thứ ấy ra bằng bất cứ giá nào. 'Ngũ sinh sát' chính là năm kẻ sát thủ phụ trách thi hành nhiệm vụ đuổi giết của Đông Mật, gồm có 'Mã sát' La Hổ, 'Khuyển sát' Phí Nghiêm, 'Dương sát' Trương Thiên Sí, 'Trư sát' Chu Chính, và 'Ngưu sát' Cao La."

"Bọn chúng đều học nghệ ở Tây Mật, sau này mới gia nhập Đông Mật. Tây Mật vốn thuộc Phật giáo Tây Tạng. Bọn họ có một nghi thức bí mật, tên là 'Thiên táng', nghe nói công phu mà bọn họ luyện tập xuất xứ từ

nó. Môn công phu này và Phật pháp, tập tục có liên quan với nhau, chuyên lấy việc hủy diệt xác chết vạn vật làm tôn chỉ. Nhưng người Trung Nguyên thấy vậy không khỏi lấy làm kinh hãi. Hai kẻ vừa đến tập kích hôm qua, nếu ta nhìn không sai, chính là 'Mã sát' La Hổ và 'Ngưu sát' Cao La.

"Ta bày kế như địch thành công, lưu lại một cánh tay của Cao La, nhưng bọn chúng sẽ tuyệt đối không chịu buông xuôi. Cho nên ta ước đoán, hôm nay chúng nhất định sẽ cướp tiêu."

Đang nói, chợt nghe thấy có người giọng khàn khàn hát vang ở phía bên trái:

"... Chỉ thấy hãn tay cầm dao nhìn chăm chăm ta, dọa cho ta run rẩy giãy giụa, hồn vía lên mây. Lập tức, máu me như nhớp vung vãi đầy đất. Xương, thịt và da ta bị cắt đứt lìa. Con dao sắc dùng để chặt xé, con dao cùn dùng để xén lát mỏng. Ta bị đem cân từ cân công đến cân tư. Kẻ chấp pháp đứng bên cạnh sấm soi, Trương Đạn Áp nâng chôn phần thịt lưng trước tiên, Lý Cung Bình miễn cưỡng lấy phần sườn..." (10)

Đây vốn là một bài tản khúc phương Bắc, tên gọi "Ngưu Tố Oan", tả tình cảnh thê thảm của con trâu cày bị mổ thịt (10). Thời khắc này, ai đó bỗng nhiên gào nó lên trong thung lũng trống trải mênh mông, người nghe được không khỏi thấy ê buốt chân răng.

Dư Quả Lão sắc mặt biến đổi, quát lên: "Chạy mau!" Nói đoạn, đã đoạt lấy cương ngựa trong tay Nhị Bình, vung roi quất xuống, trong thung lũng liền truyền ra một tiếng "chát" khô khốc, con ngựa kéo xe phi nhanh như chớp về phía trước - Trước khi rời Lâm Đồng, Dư lão nhân đã đổi ngựa. Con ngựa đó chạy thật nhanh, nhưng dù nhanh như vậy, cũng chạy không thoát âm thanh từ hai bên đường lượn thẳng vào trong thùng xe. Chỉ nghe tiếng trâu, tiếng ngựa, tiếng dê, tiếng chó, tiếng lợn, dường như đều là tiếng kêu của con vật bị giết mổ, vang vọng liên miên, bên trong còn xen lẫn

tiếng dao sắc cứa xương, tiếng búa rì chặt mạnh. Tiểu Trĩ nghe mà sợ tái mặt.

Dư Quả Lão tự cầm cương, dường như rất quen thuộc với con đường này. Phi nước đại được một quãng, bỗng nhiên lão nhân giật dây cương bên trái, con ngựa liền rẽ vào một thung lũng phía bên trái. Chạy vào đến bên trong thung lũng, Dư lão một tay ghìm cương, con ngựa theo lệnh dừng lại. Lão nhân vội vàng nói: "Xuống xe."

Hành động của Bùi Hồng Linh cũng trở nên nhanh nhẹn. Nàng ôm Tiểu Trĩ, nhảy mạnh tới trên một cây cổ thụ. Nàng hỏi: "Con có sợ không?"

Tiểu Trĩ lắc đầu. Dư Quả Lão cũng đã nhảy xuống, dắt Bùi Hồng Linh đến đằng sau một cái cây, rồi đưa cho nàng một thanh dao găm, đoạn kéo ra nhiều sợi dây thừng từ trong lỗ cây, nói nhanh: "Lát nữa ta nói một tiếng 'chặt', phu nhân cứ theo thứ tự mỗi lần chặt một sợi. Chuyện này rất quan trọng, phải chú ý nhé!"

Bùi Hồng Linh gật đầu. Đây là lần đầu tiên nàng cầm dao. Dư Quả Lão bế Tiểu Trĩ đặt lên cành cây, còn mình thì nhảy về trong thung lũng. Bùi Hồng Linh cẩn thận quan sát, phát hiện ra trong thung lũng không ngờ có một thảo trường nhỏ. Nàng đâu biết, đây chính là nơi huấn luyện các tiêu đầu trẻ của "Uy Chính tiêu cục" năm xưa. Dư lão tự biết không thể thoát khỏi đeo bám của "Đông Mật ngũ sát", cho nên đã bỏ qua đường lớn, muốn dẫn dụ bọn chúng đến nơi này quyết chiến một trận.

Thung lũng này hẻo lánh, bí mật. Dư Quả Lão nhìn bốn phía xung quanh thảo trường. Binh khí năm xưa giờ đều đã hư hỏng cả rồi, chỉ còn dư lại tro trọi một thanh đao lớn mặt trên bám đầy gỉ sét nặng nề, đang rung rinh đứng đó. Dư Quả Lão cảm thấy mình cũng đã già như cây đao đó vậy, liệu ông có gắng gượng qua được cuộc chiến này hay không? Dư lão cũng không biết. Liếc nhìn Tiểu Trĩ trên cành cây, ông tin tưởng: Đao đầu cũ,

thép vẫn là thép tốt, chỉ cần có lửa hay và rèn kỹ, thì sẽ lại là một thanh đao tốt.

Thời khắc này, thiếu phụ 'hồng nhan mặt lộ' Bùi Hồng Linh kia chính là ngọn lửa của lão nhân, còn ánh mắt ngây thơ của Tiểu Trĩ lại là nhát búa rèn nặng nề giã lên tim, những muồn nện ra phần dững khí ẩn giấu sâu kín bên trong ông. Chỉ nghe từ cửa thung lũng tiếng động dần dần đến gần. Năm bóng người mặc năm bộ quần áo màu vàng đất, màu đỏ sẫm, màu xanh biếc, trắng ngà, đen nhạt khác nhau, Đông Mật ngũ sát, rốt cuộc đã tới. Trong bọn chúng, kẻ quần áo màu vàng đất cụt cánh tay trái, chính là Ngưu sát Cao La đã bị một đao của Dư lão chém rơi một tay ngày hôm qua. Sắc mặt hần tồi tệ. Khúc "Ngưu Tố Oan" vừa nãy chính là do hần hát - Mật công của "Đông Mật" quả nhiên kỳ lạ khác thường, mới qua một ngày chữa trị, mặc dầu hần bị thương nặng vậy, mà vẫn có thể hành động được như thường.

"Ngưu sát" Cao La vừa nhìn thấy Dư lão nhân, sắc mặt liền thay đổi, miệng hát lên the thé:

"...Gân thì làm dây cung, da thì căng ra làm trống, xương thì bán cho hàng bán trâm bán vòng. Sừng đen làm thành thắt lưng tê giác đen, móng chân nhiều màu tách thành lược đồi mồi, không thứ gì là phế vật vứt đi, thứ dùng tốt bán cho thợ đóng giày, da vụn nhỏ đưa về cho nông dân..." (10)

Giọng hần khàn chua the thé, vốn không thích hợp ca hát, nghe như tiếng ồn ghê rợn khi lấy thìa nạo vét bát vậy. Nhưng tiếng hát của hần đã bị "Khuyển sát" Phí Nghiêm mặc quần áo màu đỏ sẫm kia cắt ngang.

Chỉ thấy Phí Nghiêm đó đen thùi lùi, mặt mày hung ác. Chợt nghe giọng nói the thé của hần vang lên: "Dư lão nhi, bảng hiệu 'Uy Chính tiêu cục' của lão hai mươi lăm năm qua vẫn có thể coi là chưa sụp đổ. Dầu nói chỉ còn mình lão, nhưng lão nên nghĩ cẩn thận, đó không phải chỉ nhờ vào bản lãnh của lão, còn là do bằng hữu giang hồ không đành lòng làm khó lão

thêm nữa. Nhìn vào con số một năm lão chỉ nhận một chuyến tiêu, họ mới làm ngư bỏ qua thôi. Năm nay, hình như lão đã áp tải một chuyến tiêu cho Lý Đại Chủy của quán rượu Hồng Hưng rồi nhỉ? Nhận thêm chuyến này, thì không còn là chỉ một. Vậy không thể trách mấy huynh đệ bọn ta không nể mặt mũi lão."

"Vả lại, bọn ta truy sát trước, lão nhận tiêu sau. Rốt cuộc là lão có để 'Ngũ sát' bọn ta ở trong mắt hay không?"

Bùi Hồng Linh ở đằng xa nghe vậy thì cảm thấy tò mò - Hóa ra hai mươi lăm năm qua Dư lão vẫn đang làm bảo tiêu sao? Hơn nữa, mỗi năm chỉ đi một chuyến tiêu, vì sao lại vậy nhỉ? Vì có gì tiêu cục hiển hách một thời của ông chỉ còn lại một mình ông? Bùi Hồng Linh nghi hoặc vô cùng, nhưng hiện giờ không phải lúc thích hợp suy nghĩ những chuyện này.

Chỉ nghe "Khuyến sát" Phí Nghiêm nọ tiếp tục nói với giọng chói tai: "Dư lão nhi, lão hãy cân nhắc cho kỹ, coi chừng lần này lại nghèo, để lại mẹ góa con côi hai mươi bảy gia đình đó không biết phải sống sao."

Bùi Hồng Linh nhìn về thao trường đã mọc đầy cỏ dại, nơi mà Uy Chính tiêu cục thời còn hưng thịnh dùng để huấn luyện con cháu. Dư lão nhân đứng đó, dáng vẻ già yếu và trang nghiêm. Sau câu nói của Phí Nghiêm, cái lưng vốn hơi gù của ông dường như đã thẳng lại. Trên cao, là một ngày bầu trời u ám. Dư lão đưa tay rút ra thanh Đại Quan đao ở sau lưng. Đao dài ba thước, rộng tám tấc. Một ngày bầu trời âm u dầm xuống thao trường hoang vắng, thanh đao đó chính là ánh sáng xám xịt nhất giữa mảng trời u ám này.

Chỉ nghe Dư lão nhân nói: "Người... không... có... quyền... đem... mẹ... góa... con... côi... của... tiêu... cục... bọn... ta... ra... làm... trò... cười!"

Ông gằn từng chữ. Hiển nhiên, lời của "Khuyến sát" Phí Nghiêm đã chọc đến nơi thần thánh trong lòng ông. Trên đời luôn có những người

không chấp nhận nổi trò lơ là mọi thứ đều có thể lấy ra để đùa bỡn cười cợt. Nếu có người dám xâm phạm đến vùng đất thánh trong lòng Dư lão, ông sẽ lập tức chẹn họng hấn lại! Sau đó, ông chẳng hề quay đầu, miệng hét ra một tiếng: "Chặt!"

Bùi Hồng Linh cơ trí, hiểu đó là tiếng hô lệnh cho mình. Nàng dùng hết sức chặt con dao về sợi dây thừng thứ nhất. Rồi thì, không gian trước mắt nàng ngợp trong màu xanh lá cây. Dây thừng nọ dường như nối liền với cái gì đó, sau khi đứt, thì bị kéo rút về phía đằng sau, thoáng chốc đã không thấy đâu. Lại thấy bầu trời phía trên thao trường đã xuất hiện một tấm vải bạt màu xanh lá cây thật lớn phủ xuống. Tấm bạt đó dài hai trượng, rộng năm thước, đột ngột trùm xuống như muốn bọc đất che trời. Mọi người có mặt đều hoàn toàn kinh hãi.

Đúng lúc này, Dư lão nhân xuất đao. Đao ông dùng chính là Đại Quan đao, một đao này bổ ra sấm sét rầm rì. Trong ánh mặt trời âm đạm, mái tóc trắng của ông tung bay, càng toát ra một vẻ dũng mãnh mà cực kỳ cô độc. Nhát đao đó đánh về Phí Nghiêm, tên chiêu là "Văn Cung Văn Cường".

Phí Nghiêm vô cùng sợ hãi, vội lùi lại. Trong lúc hấn lùi tránh, tấm da chó dùng để hộ tâm trước ngực đã rách toang, bị đao phong cắt lìa. Tấm da chó đó vốn đã trải qua cả trăm lần tấm chế, là một trong ba bảo vật hộ thân của hắn. Tấm da vừa rách lìa, ngực hắn lộ ra. Mặc dầu vất vả tránh được lưỡi đao, nhưng đao phong vẫn lưu lại một vết ấn đỏ lên vùng ngực vàng khô của hắn. Hắn chỉ cảm thấy quặn thắt bứt rứt bên trong lục phủ ngũ tạng.

Ngũ sinh sát không ngờ lão nhân này đã già yếu thế rồi mà xuất đao còn nhanh đến vậy. Chỉ nghe Dư lão nhân lại quát lên: "Chặt", rồi quét ngang một đao thẳng tới "Ngũ sát" Cao La. Chiêu này là chiêu thứ hai "Dụng Tiên Dụng Trường" của "Đại Quan đao".

Bùi Hồng Linh tuy là nữ nhân, nhưng cũng cảm thấy tâm tình kích động. Nàng yêu Dũ Tranh mười mấy năm, chỉ vì trong sự bình đạm của phu quân, nàng đọc ra hai chữ mà người ngoài không nhìn ra được, là: cương trực. Còn hôm nay, từ trên người một lão nhân già yếu nàng lại đọc ra hai chữ: anh hùng!

Nàng nhìn về tấm vải bạt phủ xuống đầu tiên mà nàng vừa chặt rơi, bên trên viết một chữ rất to: "Thỉnh". Chữ không đẹp, nhưng ý chí hào hùng, có lẽ chính là bút ý thời tráng niên của Dư lão. Nàng vận hết sức cổ tay chặt về sợi dây thừng thứ hai. Lại một tấm bạt rơi xuống, vẫn là màu xanh lá cây quen thuộc, nhưng kiểu dáng không giống tấm màu xanh trước. Bên trên cũng chỉ có một chữ:

"Tòng!"

Tấm bạt này phủ xuống đã làm hoa mắt Ngũ sinh sát. Từ sau vải bạt, Dư lão nhân xuất chiêu, một đao bổ vào phần ngực của Ngưu sát Cao La vốn đã bị thương. Cao La nhọc nhằn thối lui, nhưng đao theo sát hấn, hấn lui đến đâu thì đao tiến đến đấy. Hấn rốt cuộc đã tránh không nổi, cam chịu đao đó đâm sâu vào xương ngực ba tấc, ngã gục xuống đất. Dư lão nhân không hề thương xót, miệng lại quát: "Chặt!"

Bùi Hồng Linh tay vung lên, đao chặt xuống, chữ thứ ba liền hiện ra, chính là một chữ "Tuyệt". Dư lão nhân đã đánh ra chiêu Đại Quan đao thứ ba. Đao này tên gọi "Xạ Nhân Xạ Mã", thế đao chuyển từ quét ngang sang vót xiên, đối hướng hót nhẹ đôi chân của Trư, Mã song sát. Song sát vội thối lui, nhưng đồng thời cũng ném ra ám khí tuyệt môn "Xạ Ảnh Hàm Sa" của bọn chúng. Ám khí này được xếp vào một trong "Đông Mật ngũ độc", quả thực không thể coi thường. May mà Dư lão nhân nhờ tấm vải bạt che thân, 'Xạ Ảnh Hàm Sa' của đối phương vừa quăng ra, ông đã biến mất. Sau đó, Dư lão nhân kêu ra tiếng "chặt" thứ tư. Vải bạt thứ tư trùm xuống. Dư lão nhân liền dùng vải bạt cuốn lấy nắm cát màu xanh đó. Nhưng khi tấm bạt giũ về nguyên hình, Bùi Hồng Linh mới nhìn thấy bề mặt của nó đã bị

cát độc ăn thủng mấy cái lỗ lớn. Loáng thoáng còn có thể thấy được chữ bị hư hại là "Xử".

Xử này là xử trong câu "Tĩnh như xử tử". (11)

Dư lão nhân nhanh nhẹn như thỏ chạy. Chiêu thứ tư của ông lại một lần nữa đánh về "Khuyến sát" Phí Nghiêm! "Cầm Tặc Cầm Vương" - Dư lão nhân quát vang. Ông không thể cho đối phương có cơ hội nghỉ ngơi mà tổ chức phản kích lại mình.

Ông đã già, không còn đủ sức khỏe để chống đỡ được lâu dài, ông không thể cho phép đối phương đánh trả!

Phí Nghiêm liên tục lùi lại, miệng thở ồ ồ hỗn hển, trong lòng đang hối hận vì đã chọc giận lão sát tinh này. Dù Bùi Hồng Linh không hiểu võ công, nhưng nhạy cảm với tiết tấu, nàng đã nhìn ra Dư lão nhân muốn mượn tiếng sột soạt rơi của bảy tấm vải bạt cũ của Uy Chính tiêu cực ngày trước để mê hoặc tâm chí kẻ địch, mà hỗ trợ khí thế, kích thích sát tâm và nâng cao đấu chí của mình. Nàng cũng đã nghe ra nhịp điệu trầm bổng từ thanh đao lớn kia của Dư lão nhân.

Gần như đồng thời với tiếng "chặt" thứ năm của Dư lão nhân, Bùi Hồng Linh đã chặt xuống dây thừng thứ năm. Một chữ "Độc" từ trên trời giáng xuống. Lần này Dư lão nhân phối hợp càng kín kẽ hơn với tấm bạt rơi. Một chiêu hiện giờ đánh ra tên gọi "Sát Nhân Hữu Hận", lại là một thức đao pháp im ắng hiểm hóc, lấy âm độc trị âm độc. Dương sát Trương Thiên Sí vốn chưa hề ra tay, mà di chuyển tới phía sau Dư lão nhân chuẩn bị đánh lén. Nhưng vải bạt vừa rơi xuống, Dư lão nhân bỗng nhiên biến mất không thấy đâu nữa. Tiếp đó, Trương Thiên Sí cảm thấy một thoáng mát rượi nơi cổ họng mình.

Hắn sừng sốt, có thể dùng Đại Quan đao đánh ra loại chiêu thức khéo léo êm ru thế này được ư? Rồi cổ họng hắn thấm ra một vệt máu, hắn trợn

mắt ngã sụp xuống.

Không thể nào --- Dương sát ngã xuống đất rồi mà vẫn cho đó là điều không thể: không một ai sau khi luyện thành 'Đại Quan đao' lại có thể dụng nó đánh ra 'Tiểu Giải Oản Thập Thất Thủ' mà chỉ phái nữ mới có thể dùng.

Nhưng hôm nay, Dư lão nhân đã làm được điều ấy.

Bởi vậy, Trương Thiên Sí phải chết.

Nhưng khi Dư lão nhân giết chết Trương Thiên Sí, tam sát 'Khuyễn, Mã, Tru' đã có một cơ hội ngơi nghỉ. Bọn chúng hít sâu một hơi, đứng tại chỗ, dựa lưng vào nhau, sáu con mắt oán độc nhìn dán chặt vào Dư lão nhân.

Là lão ta, không nói không năng đã ra tay, cũng là lão, đã giết hai người bên mình, một tay phá vỡ Ngũ sát trận.

Bọn chúng không thể không giết Dư lão.

Bên chúng chết mất hai người, song sát khí của Dư lão nhân đã phát tiết hết.

Cho nên, thời cơ phản kích đã đến.

Dư lão nhân quả nhiên bị dồn ép phải tránh né. Tam sát đã lấy lại tinh thần, phản kích cực kỳ mãnh liệt. Cát bay ngập trời, là thứ cát mà không thể để dính lên người chút xíu nào! Bước chân của ba người chúng nặng nề đều đặn. Trong thảo trường ở thung lũng hẻo lánh truyền ra âm thanh như tiếng đá lớn lăn, tựa như nơi này đang có nhiều con voi giẫm đạp. Người bọn chúng giẫm lên chính là Dư lão nhân không còn bao năm sinh mạng nữa.

...Phi Sa Tẩu Thạch, Thi Giải Thiên Hạ, đó chính là tuyệt kỹ khiến cả thiên hạ phải run sợ của Ngũ sát! Dao của Dư lão nhân giống như một ngọn cờ nỗ lực không gãy đổ giữa mưa đá gió cát.

Ngọn cờ cũ.

Ngọn cờ cũ lưng lay sắp đổ.

Ngọn cờ cũ tóc bạc xơ rối.

Bùi Hồng Linh dõi theo Dư lão nhân, mới phát hiện thấy, thì ra ông lão chỉ còn một cánh tay là dùng được, đó là tay phải. Mà Đại Quan đao của ông vốn nặng nề, đáng nhẽ phải cầm bằng hai tay. Nhưng ông đã bị sạm một bên vai, chỉ có thể kẹp cán Đại Quan đao bằng nách phải. Bùi Hồng Linh bỗng nhiên rất hối hận vì đã nhờ Dư lão nhân bảo tiêu. Vì sao mình còn làm liên lụy tới lão nhân chính trực này chứ? Hai mẹ con mình chết thì chết thôi.

Không chừng chết đi lại được sum họp với Dũ Tranh.

Vì sao còn liên lụy đến cả lão nhân này nữa?

Trong lỗ cây vẫn còn hai sợi dây thừng.

'Sao Dư lão nhân còn chưa bảo mình chặt thế?', Bùi Hồng Linh nghĩ. Lòng bàn tay nàng đã đổ đầy mồ hôi. Nàng nhìn về trong thảo trường, Dư lão nhân rõ ràng đã lép vế hơn. Cổ họng ông chột rung động, nhưng không kêu ra tiếng. May mà Bùi Hồng Linh tựa như đã có cảm ứng tâm linh với ông, trước khi ông mở miệng, tay nàng đã chặt xuống. Một chữ "Hiệp" rất lớn từ trên trời rơi xuống.

Một tia cơ hội, chỉ có một tia cơ hội ít ỏi, Dư lão nhân đã kiếm được chút xíu thời gian tạm nghỉ. Nhưng ông muốn Bùi Hồng Linh chém liền cả hai sợi dây thừng! Song, khi ông há miệng định hô thêm một tiếng "chặt",

mà khí ở đan điền lại đã hoàn toàn vận dụng ở trên đao, cổ họng chẳng phát nổi ra tiếng. Nỗi lo lắng khiến ông đỏ rục khuôn mặt. Ông đã già, mà đang phải chiến đấu gian khổ chống lại ba người trẻ tuổi, ông chỉ có một cơ hội này thôi! Ông cần tấm vải bạt cuối cùng!

Nhưng ông hô không ra tiếng, ông muốn hô lên mà không được!

Bùi Hồng Linh cũng không biết bản thân có thực sự hiểu đao ý của Dư lão hay không. Nhưng sau khi nàng chặt đứt sợi dây thừng thứ sáu, không hiểu sao, liền nghiêng rặng, khua đao chặt tiếp về sợi dây thứ bảy. Liều thôi – Nàng thầm nghĩ: liều thôi! – Lập tức quyết liều, mặt hoa bưng đỏ (12), chính là phần nộ phùng phùng, mặt ngọc đỏ bằng như thế này ư?

...Nếu nàng lầm, nàng sẽ tự vẫn để tạ lỗi với Dư lão nhân dưới tuổi vàng!

Chữ cuối cùng đặc biệt chói mắt, đó là: "Khí".

..."Thình", "Tòng", "Tuyệt", "Xứ", "Độc", "Hiệp", "Khí".

Thình, tòng, tuyệt, xứ, độc, hiệp, khí!

Thình tòng tuyệt xứ độc hiệp khí! (13)

Bùi Hồng Linh chỉ cảm thấy bầu nhiệt huyết cũng đã sục sôi trong con người ôn hòa nữ tính của mình. Dư lão nhân huýt dài, đồng thời ra chiêu. Một hơi đánh ra ào ạt ba thế cuối cùng của Đại Quan đao là "Liệt Quốc Hữu Cương", "Cầu Năng Chế Địch" và "Khởi Tại Sát Thương"!

...Bùi Hồng Linh thầm nghĩ: Thình tòng tuyệt xứ độc hiệp khí!

...Đao ý của Dư lão nhân điên cuồng. Đao ý đó không ngờ đã cắt tan tác tả tơi bảy tấm vải bạt. Trong vải vụn đầy trời, ông xuất chiêu.

Chiêu này vừa đánh ra, trời đất câm nín, ánh dương lu mờ.

Tam sát vô cùng kinh hãi.

Mà kinh sợ thì cũng phải tránh chiêu.

Nhưng làm thế nào tránh được đây?

'Xin thời gian ngừng trôi ở giây phút này' – Bùi Hồng Linh nghĩ – 'Hãy để Tiểu Trĩ ở trên cây kia...' – 'Hãy để nó nhìn thật rõ, nhớ thật kỹ ngày hôm nay, nhớ cái thao trường cũ này, nhớ lấy Ngũ sát, nhớ lấy ánh mặt trời kia, đao của Dư lão, và cả – dưới bầu trời u ám, một lão nhân đã xuất chiêu như thế nào.'

Phải nhớ lấy – "hiệp khí".

Trong lúc tuyệt vọng thế này.

Hãy nhớ khí phách hào hiệp!

Đao chém xuống.

"Mã sát" La Hồ lập tức gục chết.

"Trư sát" Chu Chính đứt sống lưng, cũng chết.

"Khuyển sát" bị thương nặng ở trán, định chạy trốn. Dư lão nhân bồi thêm một đao, giết chết.

Không ai có thể an toàn trốn thoát dưới thế đao như vậy.

Trên thao trường, chỉ còn mình Dư lão nhân tóc bạc xơ rôi, chống đao đứng thẳng.

Gió thổi se sắt lạnh vai áo (14), nhìn Dư lão tóc trắng phất phơ như tuyết bay – mới cảm nhận được tấm lòng bao la của lão nhân suy yếu!

Tiểu Trĩ bỗng nhiên có cảm giác muốn khóc. Nhiều năm sau, nó vẫn nhớ: nó chưa từng được khóc sướng khoái như lần này.

Dưới bầu trời xám xịt, trong thao trường tĩnh mịch, nó òa khóc...

Chú thích:

10. Tản khúc phương Bắc "Ngưu Tố Oan" của Diêu Thủ Trung đời Nguyên. Bài này có ý vị ngụ ngôn, dùng thủ pháp Nhân cách hóa, lấy hình ảnh con trâu già bị giết mổ để lên án và biểu lộ sự căm giận của tác giả đối với xã hội thị phi điên đảo. Trong chương chỉ là hai đoạn trong một toàn khúc mười mấy đoạn. Bối cảnh hai đoạn đó: đã có lệnh vua là cấm giết mổ trâu bò, mà những kẻ bổ khoái – chấp pháp Trương Đạn Áp và Lý Cung Bình vẫn vi phạm. Ở đây chỉ dịch nghĩa khúc hát.

11. "Tĩnh như xử tử" là một vế trong thành ngữ: Tĩnh như xử tử, động như thoát thỏ. Lấy ý từ binh pháp Tôn Tử. Muốn nói: Quân đội chưa hành động thì thận trọng như cô gái chưa từng xuất giá – xử nữ, một khi hành động thì nhanh nhẹn như thỏ chạy. Chữ 处 này có 2 âm đọc là xử và xử, xử như xử nữ, xử như xử sở.

12. Nguyên văn là: 当时拼却怒颜红, Hán Việt là: đương thời bính khước nộ nhan hồng!

Có lẽ, Tiểu Đoạn đã lấy ý từ bài từ "Giá Cô Thiên" của Ân Kỳ Đạo đời Tống như sau:

Mã nguồn PHP: 彩袖殷勤捧玉钟, 当年拼却醉颜红。舞低杨柳楼心月, 歌尽桃花扇底风。

Hán Việt:

Thái tỵ ân cần phụng ngọc chung, đương niên bính khước túy nhan hồng。 Vũ đề dương liễu lâu tâm nguyệt, ca tẩn đào hoa phiến đế phong。

Bài từ này diễn tả nỗi nhớ khuôn nguôi về cảnh đêm năm xưa, trước người đẹp ân cần tiếp rượu, nhân vật đã không kiềm chế nữa, uống hết mình, chỉ là, say đỏ mặt không phải vì rượu mà vì mỹ nữ. Nhưng, thay vào trong hoàn cảnh tang thương, mẹ góa con cô, đào vong cầu sinh... của Bùi Hồng Linh, mặt nàng cũng đỏ, song đỏ vì phẫn nộ, uất ức...

13. Thịnh tông tuyệt xứ độc hiệp khí: nhiều nhà phê bình cho rằng bảy chữ này chính là một định nghĩa, một cách nhìn mới về truyền thống 'hiệp' của Trung Quốc, là một tuyên ngôn văn học và sáng tạo của Tiểu Đoạn như là một khu biệt rạch ròi với các tiền bối Kim, Cổ. Tạm dịch: Hãy tìm hiệp khí nơi tuyệt cảnh!

14. Nguyên văn là: 易水萧萧襟袖冷, Hán Việt là: dịch thủy tiêu tiêu khâm tụ lãnh. Tiểu Đoạn đã mượn lời bài Dịch thủy ca của Kinh Kha để mô tả, làm nổi bật lên sự hào hùng của Dư lão nhân.

TRƯỜNG AN CỔ Ý TẬP 1

Tiểu Đoạn

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Tiêu Cục Một Nhân Viên

Sau khi giết Ngũ sinh sát, không ngờ Dư Quả Lão đã quyết định không đi tiếp nữa.

Mà là – quay về Lâm Đồng.

Quay về tiêu cục của ông – nếu như tiểu viện tồi tàn đó cũng có thể gọi là tiêu cục.

Khi xe về đến Lâm Đồng thì đã là hoàng hôn. Không khí trên mặt đất dường như rất ẩm ướt. Dư lão nhân mệt mỏi lắm. Bệnh thấp khớp của ông có lẽ đã tái phát rồi, nhưng ông không nói ra.

Bùi Hồng Linh lập tức xắn tay làm cơm.

Không được nghĩ mình là con gái Bùi thượng thư, vợ Tiêu ngự sử – nàng tự nhủ với lòng như vậy. Trước hết, mình là một người phụ nữ, mà ở ngoài kia, có một lão nhân vừa khổ chiến xong, một Nhị Bình đánh xe mệt nhọc, và cả một chàng trai nhỏ đang trưởng thành.

Khi nàng nghĩ đến chàng trai nhỏ đó, liền nở nụ cười trên khuôn mặt – Tiểu Trĩ... Cho nên, bánh canh bột gạo nàng làm buổi tối ấy đặc biệt thơm ngon, ngay cả Dư lão nhân cũng đã nhìn đầy nôi với vẻ mặt thòm thòm muốn ăn thêm một bát.

"Hết mất rồi."

Bùi Hồng Linh cười:"Hết mất rồi."

Nàng nhìn Dư lão, lòng dâng lên một loại cảm giác thân thiết như "phụ thân". Nàng chưa từng được thể nghiệm ở cha ruột Bùi thượng thư nhất phẩm đương triều ý nghĩa của hai từ này.

...Phụ thân.

Nhị Bình đã thắp lửa bên trong đại sảnh, Dư lão nhân có thể sưởi ấm cái chân thấp khớp lão hóa của ông. Sau bữa cơm, Dư lão không ngủ, cũng bảo mọi người đừng ngủ, kể cả Tiểu Trĩ.

Bùi Hồng Linh hỏi:"Vì sao vậy?"

Dư lão nhân trả lời:"Chúng ta còn phải đợi một người."

Ánh mắt ông trở nên mờ mịt hơn: "Kẻ địch."

"...Một kẻ địch am hiểu 'Đại thủ ấn'."

Vẻ mặt Dư lão nhân trầm tư. Nhưng ánh lửa lập lòe lại làm cho nét mặt của ông biến hóa không ngừng. Bao nhiêu năm rồi nhỉ? Đã hai mươi sáu năm rồi. Ông nhìn bóng mình phản chiếu bởi ánh lửa trên bức tường, như thể muốn tìm ra trong đó bóng dáng của bản thân thời còn sung sức. Hai mươi sáu năm trước, ông hăng còn ba mươi chín tuổi, Uy Chính tiêu cực nổi tiếng khắp thiên hạ, dưới Đại Quan đao, vô số anh hùng đã khuất phục.

Dư lão khẽ thở dài. Nhưng cuộc chiến với kẻ kia đã khiến ông bị phế một cánh tay, nửa vai gãy lệch. Hôm nay ở thao trường cũ, khi ông dùng đao diệt Ngũ sát, thì đã nhìn thấy thẻ bài đeo ở hông của chúng. Ông liền hiểu ra, kẻ ấy cũng thuộc Đông Mật, và lại địa vị hơn xa Ngũ sát. Ông cũng đoán được, về việc liên quan tới Bùi Hồng Linh, nếu Ngũ sát thất bại, hẳn nhất định sẽ ra tay.

Một khi ra tay, hẳn sẽ lại dùng ngay 'Đại thủ ấn' năm xưa đã hủy đi một vai một tay của mình chứ? Đại thủ ấn là tuyệt kỹ của Mật tông, nhưng trong Mật tông, số người có thể tu luyện đến Thân mật, Khẩu mật, Tâm mật, rồi từ đó có cơ hội học tập và tinh thông Đại thủ ấn cũng sẽ không quá bảy. Dư lão nhân nghĩ tới đây, tay của ông liền run lên nhè nhẹ. Thảm bại năm xưa, đến giờ vẫn nhớ. Nhưng hôm nay, hôm nay ông đã ở vào cái tuổi già yếu, còn có thể chống cự được Đại thủ ấn quý bí khó lường, mà dắt theo chủ tớ ba người này chạy thoát khỏi bàn tay của kẻ ấy hay không?

Dư lão không hề năm chắc.

Cho nên, ông chọn lựa lui về Lâm Đồng, ông muốn lấy – tĩnh – chế – động.

Nhưng tĩnh lặng thế này cũng là loại tĩnh lặng khiến con người ta khó lòng chịu nổi. Đêm cuối tháng tư, Dư lão nhân, bảo vệ mẹ con Bùi Hồng Linh, vừa hơi lửa sưởi ấm, vừa chờ đợi kẻ địch lớn đã đánh bại mình duy nhất trong đời.

Trong cái khảng khái ở tuổi xế chiều, liệu thứ tâm trạng ấy cũng có xen lẫn một chút e sợ yếu đuối hay không?

May mà Bùi Hồng Linh là một phụ nữ giỏi nắm bắt tâm lý người khác.

Lòng nàng có phần áy náy. Nàng cũng hiểu là lão nhân hơn sáu mươi tuổi này sau khi dụng đao chém Ngũ sát, và đi xe cả ngày thì có lẽ đã mệt lử. Nàng muốn giúp ông vực dậy tinh thần, hướng chi đường như còn có kẻ địch mạnh sẽ tới ngay tức khắc.

Nhưng thứ có thể nhen nhóm lên dấu chí của một ông lão suy yếu là gì? Giống như – có thể đốt cháy mảnh gỗ đã bị ẩm ướt nhiều lần là cái gì đây?

Trong ánh lửa, Bùi Hồng Linh bỗng nhiên ngẩng mặt, một khuôn mặt xinh đẹp. Nàng cười hỏi: "Tiểu Trĩ, không phải là con vẫn luôn muốn hỏi Dư gia gia khối lượng cây đao của người sao?"

Tiểu Trĩ nhút nhát đáng yêu trong ánh lửa. Dư lão nhân xoa đầu nó, bất chợt sinh ra cảm giác gia đình đầm ấm. Cả đời ông chưa từng lấy vợ, ban đầu là vì sự nghiệp, về sau là vì gánh nặng. Đây chính là lần đầu tiên ông được tận hưởng loại cảm giác này.

Ông bỗng Tiểu Trĩ đặt lên đầu gối, đứa trẻ này giống mẫu thân của nó, rất ngoan rất hiểu chuyện. Dư lão nhân có chút chua chát lại có phần hân hoan thầm nghĩ trong lòng: "Mình cả đời không có con cái, không ngờ về già may mắn thế nào lại kiếm được đứa cháu ngoại."

Ông mở miệng nói: "Đao hay không ở sức nặng, mà ở hình thế. Đao của ông nặng tổng cộng mười ba cân bảy lạng."

Sau đó, Dư lão cho Tiểu Trĩ sờ vuốt đao của ông.

Bùi Hồng Linh hỏi: "Nhiều năm qua, Uy Chính tiêu cực chỉ có mình lão bá với một thanh đao vậy ạ?"

Dư lão nhân gật đầu.

Bùi Hồng Linh nhìn ông lão, lòng hiểu được đằng sau cái gật đầu kia ắt hẳn là một câu chuyện cũ rất bi thảm. Nàng muốn hỏi xem, câu chuyện xưa mà có thể khiến một con người bền chí suốt hai mươi lăm năm là thế nào? Tại cốt lõi sâu xa của nó, tất nhiên phải có thứ dũng cảm nào đó, lòng nghĩa hiệp nào đó, niềm hi vọng cùng kiêu hãnh nào đó vẫn đang rực cháy bên trong một cơ thể già yếu. Nàng muốn khơi nó ra, thiêu đốt sự rời rã âm thầm của bóng đêm đã khiến Dư lão nhân buông tay cam chịu.

Bùi Hồng Linh hỏi tiếp: "'Khuyển sát' nói, hai mươi lăm năm qua lão bá mỗi năm đều đi một chuyến tiêu, hơn nữa cũng chỉ đi một chuyến không

hơn, đúng không ạ?"

Dư lão nhân ánh mắt trống rỗng gật đầu.

Bùi Hồng Linh tôn kính ngắm nhìn ông lão hồi lâu: "Lão bá có thể kể không ạ?"

Nàng biết, Dư lão nhân nhất định là không quen kể lể. Nàng dịu dàng nói tiếp: "Cháu chỉ muốn để Tiểu Trĩ nghe, trải nghiệm nửa cuộc đời của một con người, một người đàn ông."

Nàng khẽ than: "Điều này đối với nó rất quan trọng."

"Bởi nó... đã không còn phụ thân."

Ánh mắt Dư lão nhân dừng trên đầu Tiểu Trĩ, vuốt ve trùi mẩn, hồi lâu sau mở miệng nói: "Thực ra cũng không có gì đặc biệt, chuyện xảy ra đã lâu lắm rồi. Hai mươi sáu năm trước, lúc đó tiêu cục phát đạt nhất, ta đã nhận một chuyến tiêu. Chuyến tiêu ấy cũng không hề to tát. Chỉ có điều, chủ nhân của nó có oán cừu với 'Đông Mật'. 'Đông Mật' đã giết chín tiêu đầu của bọn ta. Cuối cùng ta đã ra mặt chiến đấu, đối thủ là Cung Hải, cao thủ về 'Đại thủ ấn' của 'Đông Mật'."

Ánh mắt ông như thể đang thấy lại cảnh tượng ngày trước. Rất lâu, rất lâu sau, ông khẽ nói: "Ta đã thua."

Thực chỉ là ba chữ "Ta đã thua" đơn giản vậy sao? Không, quá trình thua khá là rắc rối. Khi Dư lão đánh với "Đại thủ ấn" Cung Hải, đã đoán ra bản lĩnh mình kém hơn nửa bậc. Ông hối hận vì mình đã rời sư môn sớm một năm, chưa nghiên cứu thấu triệt ba chiêu cuối của "Đại Quan đao", nhưng ông vẫn liều mạng – ông đã nổi giận! "Đại Quan đao" Dư Mạnh năm xưa xưng bá trong nghề bảo tiêu, dương oai giang hồ nhờ một khối chính khí lẫm liệt. Nhưng 'Đông Mật' đã bắt giữ người nhà của mười mấy vị tiêu sư để uy hiếp. Mỗi lần ông đánh ra một chiêu hay, đối phương liền

giết một người. Lòng ông đau đáu sôi lên sùng sục, song đối thủ chẳng hề nêu ra đòi hỏi đe dọa. "Đại thủ ấn" Cung Hải là biến hiệu của Đông Mật tại võ lâm trung nguyên, bọn chúng muốn hấn thẳng, một mình chiến thắng, cho nên dù có hăm dọa, thì cũng không làm trắng trợn lộ liễu. Đấu đến chiêu cuối cùng, Dư lão nhân đã liều đánh ra một chiêu thức mà trước đây ông chưa học qua và sau này cũng không nghĩ ra.

Nhưng Dư lão mới xuất được nửa chiêu đó thôi. Bởi khước mắt ông liếc thấy, đao của đám người Đông Mật phía trên đầu người nhà của các tiêu sư lại đã được nâng lên, lòng ông nhũn ra, động tác liền lỗi một nhịp.

Chỉ một nhịp chậm, vai trái của ông đã trúng chưởng. Từ đấy, một tay một vai đều tàn phế.

May mà người bạn thân Lỗ Cuồng Âm của ông chạy đến kịp thời, bắt được nhân vật quan trọng của đối phương là "Tiểu phật tử" đem ra uy hiếp trao đổi. Bằng không, chỉ e Uy Chính tiêu cục đã phải thất bại thảm hại rồi.

Dư lão nhân khẽ thở dài, nhưng thua thì cũng thua rồi. Tới nay đã qua hai mươi lăm năm, mỗi khi nhớ đến "Đại thủ ấn" bao trùm cả trời đất ấy của Cung Hải, ông vẫn nhận thấy, muốn chống không được mà né cũng chẳng xong. Đó là nỗi ám ảnh lớn trong lòng Dư lão hai mươi mấy năm qua. Ông biết, chỉ cần còn ám ảnh, ông sẽ thua, hơn nữa là – thua mãi mãi. Thời còn trẻ, ông sôi trào dũng khí và quyết tâm, tin rằng trên đời này không có khó khăn nào ông không vượt qua được. Nhưng hiện giờ, đã hai mươi lăm năm, ông vẫn chưa biết làm thế nào phá giải được Đại thủ ấn như sóng lớn cuộn cuộn của Cung Hải.

"Sau đó, được sự giúp đỡ của một người bạn tốt, chuyến tiêu ấy đã được giải quyết công bằng. Nhưng vì mặt mũi của 'Đông Mật', tiền gửi vẫn bị cướp đi, chỉ không gây thương hại tới người chủ của chuyến tiêu. Mặc dầu chủ tiêu không cần bồi thường, nhưng ta đã đền ông ta. Từ đó trở đi, Uy Chính tiêu cục bắt đầu những ngày tháng xuống dốc."

Dư lão quả thực không muốn nhớ lại quãng thời gian đó. Ông cời đồng lửa trước mặt, hồi lâu sau hỏi: "Hiện giờ Trường An cũng có 'Duyệt tự phân cục' nhỉ?"

Bùi Hồng Linh không biết tại sao ông hỏi về chuyện này. Nàng bắt đầu hồi hận vì đã chạm tới nỗi đau thua trận của Dư lão nhân, đoạn gặt đầu trả lời: "Vâng."

Dư lão nhân khẽ thở dài, "Tổng cục của bọn họ ở Lạc Dương, phu nhân biết tổng cục chủ là ai không?"

Bùi Hồng Linh lắc đầu. Nàng nào biết được những chuyện này.

"Y tên là Ninh Phong."

Bàn thần giây lát, Dư lão nhân nhẹ giọng nói tiếp: "Y vốn là một trong ba phó tổng tiêu đầu của Uy Chính tiêu cục."

Bùi Hồng Linh sửng sốt, thì ra là thế.

Một phó tổng tiêu đầu của Uy Chính tiêu cục khi xưa cũng có thể tự mình sáng tạo ra cơ nghiệp lớn mạnh như hiện giờ ư? Xem ra Dư lão nhân ngày ấy quả nhiên phi thường. Bùi Hồng Linh khẽ hỏi: "Hóa ra năm xưa cục chủ của Duyệt tự tổng cục cũng là thủ hạ cũ của lão bá, tại sao sau này lại làm ăn riêng rẽ vậy ạ?"

Cặp mắt Dư lão nhân nhìn như mất hồn: "Năm đó bọn ta kết thù oán với Đông Mật. Nghề bảo tiêu này, sợ nhất là gây thù chuốc oán nặng, hưởng chi đối thủ lại là thế lực lớn. Công việc làm ăn trở nên khó khăn, bọn ta chẳng thể ngóc đầu lên nổi! Uy Chính khi ấy nếu muốn phát triển trở lại, không có hy sinh lớn thì không được. Nhưng – những tiêu sư, tiêu đầu thủ hạ đều không đồng lòng chung sức. Thứ nhất là vì không muốn có kẻ thù mạnh như Đông Mật, thứ hai là... bọn họ cũng bất mãn với gánh vác hệ lụy của tiêu cục."

"Lúc ấy, tiêu cục an táng tổng cộng hai mươi bảy tiêu đầu. Vậy là, tiêu cục cũng đã có hai mươi bảy nhà mẹ góa con cô, cần nuôi dưỡng một trăm bảy mươi ba người. Từ đó về sau, tiêu sư bắt đầu thâm oán trách, bọn họ đều đang liều mạng sống thay cho những người đã khuất. Ta hiểu bọn họ, dầu sao thì tiền áp tiêu đều phải do liều mạng mới kiếm được, lại dùng để nuôi dưỡng vợ góa con cô của người khác, bọn họ không vui là điều đương nhiên. Nhưng... bọn họ đã nghĩ qua hay chưa, bằng hiệu Uy Chính này cũng là nhờ hai mươi bảy mạng người đó đổi lại cho đấy. Sau này, phó tổng tiêu đầu Ninh Phong không nhất trí ý kiến với ta, y liền kéo cờ bỏ đi tự lập, mở ra 'Duyệt tự' tiêu cục, hiện giờ đã là tên tuổi đệ nhất trong nghề bảo tiêu. Tiêu đầu của Uy Chính bọn ta ngày càng ít dần, sau đó ta mới biết, bọn họ đều đã về dưới tay Ninh tiêu đầu."

Thở thít trên mặt Dư lão càng lúc càng cứng đơ. Bùi Hồng Linh cảm thông nỗi đau xót của ông, có cái gì khiến vị cục chủ xót xa hơn chuyện tiêu cục của mình bị sụp đổ nhanh chóng như thế chứ? Thương tật một tay một vai ấy, thất bại ấy, có lẽ sẽ không khiến lão nhân này đau đớn sâu sắc đến thế. Nàng khẽ cời hạt dẻ vùi trong tro than, nhẹ giọng hỏi: "Về sau thế nào ạ?"

Dư lão nhân cười khổ, nhếch lông mày đoạn nói: "Sau đó, thì là tình cảnh như phu nhân đã thấy. Uy Chính tiêu cục gần như đã chết rồi. Ta dời nó ra khỏi Trường An, đến nằm chết dí trong cái ngõ nhỏ ở Lâm Đồng này. Cả tiêu cục, chỉ còn mình ta với một thanh đao."

Giọng nói của ông có phần thâm lương. Anh hùng luống tuổi, ý chí không giảm? (15) Anh hùng luống tuổi, bi thảm như vậy.

Gió bắc ngoài cửa sổ thổi vi vu, Bùi Hồng Linh không nói nên lời. Nàng đã quá võ đoán, thực không nên gọi lên câu chuyện đau lòng của Dư lão.

Bùi Hồng Linh ngấm nhìn khuôn mặt ông lão trong ánh lửa, không biết vì sao, lòng dấy lên cảm giác muốn ôm lấy ông. Nhưng chỉ sợ Dư lão sẽ nghĩ thế là mạo phạm đến tôn nghiêm của ông.

Trong tiếng gió và củi cháy nổ, Tiểu Trĩ bỗng hỏi: "Vậy tại sao hằng năm gia gia còn phải đi áp tải một chuyến tiêu?"

Dư lão nhân tình tảo trở lại, trong mắt hiện một vẻ yêu thương ấm áp, vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của Tiểu Trĩ, đoạn nói: "Bởi vì, Uy Chính tiêu cục bọn ông còn có mẹ goá con cô hai mươi bảy nhà, cả thầy một trăm bảy mươi mấy miệng ăn cơm mà. Những người khác có thể mặc kệ bọn họ, nhưng ông không thể làm vậy."

Bùi Hồng Linh chợt nhận ra trong căn đại sảnh lụp xụp ở cái ngõ nhỏ hoang tàn này vốn dĩ đã chan chứa ấm cúng – còn có người – còn có người – bẽn lẽn thế đó!

Chỉ nghe Dư lão nhân hiền hòa nói tiếp: "Cả đời ông chưa từng lấy vợ, lại là cô nhi. Bọn họ thực ra cũng chính là người nhà của ông, một năm ông nhận áp tải một chuyến tiêu là để nuôi bọn họ. Khi xưa, những đứa trẻ ấy còn nhỏ, hiện giờ đều đã là những chàng trai trưởng thành cả rồi, phần nhiều lại đã có con cái nữa. Về lý do một năm chỉ nhận một chuyến, thứ nhất là để tránh người cùng nghề đổ ky, thứ hai là vì Uy Chính tiêu cục còn mỗi mình ông, lại mỗi ngày mỗi già hơn, một chuyến là đủ khiến ông vất vả lắm rồi."

Bùi Hồng Linh ngấm nhìn Dư lão. Một chuyến tiêu nuôi sống được hơn một trăm bảy mươi mấy người ư? Ông không nói ra, nhưng nàng hiểu, những chuyến tiêu mà ông đã nhận là nguy hiểm, khó khăn thế nào, phải lặn lội qua bao nhiêu rừng thiêng nước độc, giẫm qua bao nhiêu hang ổ trộm cướp, gặp qua bao nhiêu giặc cỏ liều mạng, mới khó nhọc nuôi được mẹ goá con cô hai mươi mấy gia đình đó. Lần đầu tiên nàng phát hiện, hóa ra cuộc sống này vốn chan hòa tình cảm thế đấy.

Nàng nhìn về cánh cửa, bỗng dưng nhớ lại câu đối khắc bằng dao trên cây cột ngoài cửa, rớt cuộc cũng đã hiểu – cái gì gọi là:

Suốt kiếp nghèo hèn, say nghìn chén

Một nhà cô quả, gánh nửa vai.

... Một nhà cô quả, gánh nửa vai!

Chú thích:

15. Nguyên văn: 烈士暮年，壯心不已。 Hán - Việt: Liệt sĩ mộ niên, tráng tâm bất dĩ.

Trích từ bài "Quy tuy thọ" trong "Bộ xuất Hạ Môn hành", gồm 5 chương. Bộ xuất Hạ Môn là tên một điệu trong nhạc phủ ca từ, thuộc Tương họa ca - Sắt điệu khúc. Năm Kiến An thứ 12 (207), Tào Tháo suất lĩnh đại quân đi chinh phạt đại hoạn Ô Hoàn ở phương Bắc. Đó là một cuộc chiến quan trọng trong đại nghiệp thống nhất Bắc phương của Tào Tháo. Trên đường viễn chinh, ông đã viết ra 5 bài này, bài đầu tiên tự gọi là Diễm, các bài sau lấy câu thơ làm tên.

"Quy tuy thọ" được Tào Tháo sáng tác khi ông 53 tuổi. Trong thơ nung nấu, hòa hợp những suy ngẫm triết lý, cảm xúc khảng khái và hình tượng nghệ thuật, bày tỏ thái độ sống hăng hái tiến thủ, gừng càng già càng cay. Trong truyện, Tiểu Đạn mượn câu đã nêu ở trên thêm dấu hỏi, làm nền cho hình ảnh Dư lão nhựt chí.

Nguyên văn:

神龜雖壽，

猶有竟時。

騰蛇乘霧，

終為土灰。

老驥伏櫪，

志在千里；

烈士暮年，

壯心不已。

盈縮之期，

不但在天；

養怡之福，

可得永年。

幸甚至哉！

歌以詠志。

Hán Việt:

Thần quy tuy thọ,

Do hữu cánh thì.

Đãng xà thừa vụ,

Chung vi thổ hôi.

Lão ký phục lịch,

Chí tại thiên lý;

Liệt sĩ mộ niên,

Tráng tâm bất dĩ.
Doanh súc chi kỳ,
Bất dẫn tại thiên;
Dưỡng di chi phúc,
Khả đắc vĩnh niên.
Hạnh thậm chí tai!
Ca dĩ vịnh chí.
Dịch thơ:
Rùa sống tuy lâu,
Ngày tàn cũng có.
Rồng kia cười gió,
Rồi cũng bụi tro.
Ngựa chiến năm co,
Chí còn rong ruổi.
Anh hùng luống tuổi,
Kháng khái vẫn kia.
Lúc thịnh lúc suy,
Do trời đâu chứ.
Tự lo gìn giữ,

Mãi được lâu dài.

May mắn lắm thay,

Cất lời ca hát.

(Người dịch: Điệp Luyện Hoa)

TRƯỜNG AN CỔ Ý TẬP 1

Tiểu Đoạn

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Đại Thủ Ấn

Dư lão nhân chợt nhìn Bùi Hồng Linh nói: "Hồng Linh à, thực ra phu nhân không cần phải thấy hổ thẹn với lão già này."

"Là ta nên cảm ơn mọi người mới đúng."

"Ba năm nay, mấy đứa trẻ kia đều đã lớn cả rồi, cũng có thể kiếm tiền tự nuôi sống bản thân. Bọn nó rất gần bó, thường khiến ta cảm thấy mình đã không còn tác dụng gì."

"Hơn nữa, ba năm trở lại đây, người chịu tìm tới ta càng lúc càng ít, đều chê ta già, lo ta đã không còn khỏe. Căn nhà nhỏ này cũng ngày càng lụp xụp. Bọn trẻ đến đón ta về phụng dưỡng, ta liền nổi cơn tam bành. Thực ra, ta biết bọn nó có ý tốt, nhưng tận đáy lòng ta thấy tê tái lắm. Nếu phu nhân là đàn ông, một người đàn ông đã từng cường tráng, phu nhân sẽ hiểu được tâm trạng ấy. Nằm im thôn vắng tự xót bấy lâu (16) - ta chẳng qua chỉ như cái xác sống lay lắt với chút hơi tàn mà thôi. Thế nhưng – mọi người đã tới."

"Cả cuộc đời ta, không muốn nhìn thấy nhất chính là cảnh mẹ góa con cô - bị sỉ nhục và tổn thương. Phu nhân đừng day dứt đã kéo ta vào trường gió tanh mưa máu này. Ta nói cho phu nhân biết là ta thích làm vậy, thích mình còn có thể chiến đấu vì những người mình đã từng thề phải quan tâm và bảo vệ. Điều đó làm ta cảm thấy ta vẫn đang sống."

Sau đó, ông bỗng xuất đao, miệng quát lên: "Cung Hải, đã đến rồi thì ra mặt đi!"

Bùi Hồng Linh và Nhị Bình cùng giật mình kinh hãi. Chỉ thấy một vệt đao quang của Dư lão nhân cuộn về xà nhà. Từ trên xà nhà một tấm vải đỏ liền trải bay ra phấp phới, mơ mơ hồ hồ phủ xuống.

Đao của Dư lão nhân chính là đâm tới đằng sau tấm vải đỏ nọ. Rồi tấm vải rung lên dập dờn, tựa như được một chưởng của người kia nạp căng khí, ngăn trở đao quang.

Dư lão nhân liền phát tiếp đao thứ hai. Tấm vải đỏ quấn lấy cửa sổ kéo lìa ra. Cánh cửa chạm trở vỡ tan thành từng mảnh nhỏ bay tứ tung, Nhị Bình vội đứng chắn trước mặt mẹ con Bùi Hồng Linh. Còn Dư lão nhân thu đao đứng ở cửa ra vào đại sảnh, cười lạnh nói: "Cung Hải, chúc mừng người lại luyện thành tuyệt kỹ 'Thận Lô bộ' (17) của Mật tông."

Bùi Hồng Linh hoa mắt một cái, thì đã thấy ngoài cửa một nhà sư trực đầu khoác áo cà sa đỏ chót đứng ở trong sân. Dưới ánh trăng, tướng mạo hãn trọng vừa hòa nhã lại vừa quý dị. Hãn chấp tay nói: "Dư lão nhân, sau hai mươi lăm năm lão lại không có tiến bộ gì, vẫn cái tính cách chẳng biết tiến thoái như thuở trước."

Dư lão nhân nghe vậy liền cười ha hả thật lớn, đoạn nói: "Được câu này của người, Dư lão nhân ta có thể coi là đã không sống uống hai mươi lăm năm nay."

Nói xong, ông nhổ 'phì' một tiếng, rồi quát lên: "Hãy ném thử thức thứ nhất 'Bất tri tiến thoái' trong đao pháp 'Vô tiến thoái' mới luyện của kẻ chẳng có tiến bộ ta đây."

Cung Hải cũng không ngờ năm xưa hãn mắng Dư Quả Lão một câu 'không biết tiến thoái', mà hai mươi lăm năm qua Dư lão nhân thực sự đã sáng tạo ra một môn đao pháp 'Vô tiến thoái', và chiêu đầu tiên vạch rõ tôn chỉ của nó lại chính là "Bất tri tiến thoái".

Đao pháp này phá bỏ lệ thường. Tuyệt kỹ "Đại Quan đao" học từ "Đại Quan môn" của Dư lão nhân vốn mạnh mẽ dứt khoát, phong cách nghiêm cần, cực kỳ theo khuôn phép. Không ngờ đao pháp mới sáng tạo của ông lại phá bỏ cái cũ, xây dựng cái mới, đảo lộn trật tự. Từng chiêu của nó như "Tiến thoái thất cư", "Tiến nhất thoái nhị", "Địch tiến ngã thoái" đều theo lối riêng mới khác thường.

Khi Dư lão nhân ra chiêu, Cung Hải đã cảm thấy ác liệt. Bỗng nhiên hãn biến mất, "Thận lâu bộ" của Mật tông quả nhiên kỳ diệu, huống chi trong bộ pháp đến không hình bóng đi không tăm tích này của hãn còn ẩn giấu Đại thủ ấn hung mãnh. "Đại thủ ấn" có tiếng là một tay lật trời, một tay vén đất, là kho tàng bí ẩn vô tận của Mật tông. Sau đó cửa sổ, cửa ra vào vỡ, xà cột gãy, cả căn phòng bụi bặm tung bay, gạch ngói vụn khuấy văng, chậu cây đổ rơi, chuột chít trốn biệt. Bùi Hồng Linh nhắm mắt lại, Tiểu Trĩ cũng vậy, nhưng rồi nó lại mở đôi mắt nhỏ ra, mong chờ được xem trận chiến giữa Dư lão nhân và Cung Hải.

Chỉ nghe Cung Hải cười nói: "Lão Dư, hai mươi lăm năm qua, gặp khi sáng nắng chiều mưa vai trái của lão dễ chịu chứ?"

Dư lão nhân không trả lời. Ông không địch được Cung Hải, sau hai mươi lăm năm vẫn vậy, song ông có người phải bảo vệ. Hai mươi lăm năm trước ông đã thua, nhưng thua thì sao chứ? Thua cũng phải chiến! Võ lâm hàng ngàn năm qua, kẻ càng bại càng đánh nào chỉ mình Dư mỗ, chính bọn họ đã dùng thất bại để viết nên một mặt lịch sử khác của giang hồ - thất bại với kiêu hãnh và tôn nghiêm.

Sau khi Cung Hải nắm rành rẽ đao thế của Dư lão nhân, đã không tránh né nữa, mà lao vào đánh nhau trực tiếp với ông trong đại sảnh và sân. Tiểu Trĩ trợn mắt nhìn đôi tay của hãn mỗi lúc một nở to hơn, dưới ánh trắng cảm giác yêu dị hãn.

Nó chỉ muốn thét lớn lên. Bàn tay đó nặng nề như bàn tay của vận mệnh, trong mắt Tiểu Trĩ chúng dữ tợn và khủng khiếp như vậy. May mà dưới bóng chường phình to và áo cà sa đỏ chót bay lượn, còn có đao, Đại Quan đao của gia gia nó. Đại Quan đao có tổng cộng tám chiêu, lấy cảm hứng từ thơ của Đỗ Tử Mỹ, tên các chiêu là: Văn cung văn cường, Dụng tiền dụng cường, Xạ nhân xạ mã, Cầm tặc cầm vương...(18)

Gia gia nhất định có thể thắng, nhất định ư? Được hay không?

Sau rất nhiều ngày, lần đầu tiên Tiểu Trĩ cảm thấy mình dũng cảm lên. Nó nắm chặt bàn tay nhỏ bé của mình thoát khỏi lòng mẹ, đi đến cửa sảnh. Nhị Bình hoảng sợ kêu "Ôi", Bùi Hồng Linh liền vươn tay ra muốn kéo nó lại, nhưng không kịp. Ngẫm nghĩ giây lát, nàng không gọi con về nữa - đứa trẻ này, rốt cuộc đã muốn tự mình đối mặt với nguy hiểm, muốn bản thân trưởng thành, hướng chi đường đời phía trước của nó lại chông gai như thế.

Dưới ánh trăng, Đại Quan đao của Dư lão nhân hăng hái với tất cả hơi sức của tuổi già yếu. Nhưng Cung Hải mới qua năm mươi, đang lúc mạnh khỏe. Bóng chường của hắn như núi. Ngọn núi đó nặng lắm thay. Mỗi đao Dư lão đều phải ráng toàn lực bỏ ra, dần dần cảm thấy, tay tê chân run. Ông bổ không nổi, gắng gượng không được nữa.

Dưới ánh sáng hắt hiu, ông liếc thấy Bùi Hồng Linh và Tiểu Trĩ, nếu không phải vì hai mẹ con này, ông thực tâm đã muốn buông đao nghỉ ngơi. Chết thì đã sao, kiếp sống này đã mệt mỏi biết bao. Bôn ba một đời, hóa ra ông vẫn chẳng tránh né được bàn tay số mạng bao trùm đầu mình sao? "Mật tông" ý chỉ bí mật không thể nói rõ bằng lời (19), ông tránh không khỏi Đại thủ ấn của vận mệnh, né không được thất bại đổ ập lên mình.

Hai mươi lăm năm trước, thua dưới tay hắn?

Hai mươi lăm năm sau, đánh lại vẫn thua?

Cung Hải đã cảm thấy Dư lão nhân lực bất tòng tâm. Hãn cười nói: "Dư lão nhi, già rồi thì đừng cố lên gân lên cốt. Lão muốn cứu giúp nhà họ Tiêu, ngay từ ban đầu đã là sai."

Hãn nói từ 'sai' rất mạnh, theo đó liền vận lên "Thác thủ" của "Đại thủ ấn". Lòng bàn tay hãn không trực tiếp đánh lên người Dư lão nhân, mà giữa sân cỏ úa, hai tay bắt thành một loạt ấn tựa như chín thần chín ma đúc lên, lần lượt nhau đập vào thân, đầu, tâm và hồn của Dư lão nhân. Hãn muốn nện cho ông phải kính sợ quỳ mọp xuống. "Đại thủ ấn" xuất xứ từ Phật môn, hiểu thấu lẽ vô thường; ý muốn lấy lý vô thường để răn đe người đời. Những thứ như "tâm, cốt, thân, nhân, ái" mà người đời khẳng khẳng níu giữ đều yếu ớt, chống đỡ không nổi cái vô thường của thời gian và không gian.

Bởi vậy, quỳ xuống thôi. Quỳ ở trước Phật. Quỳ dưới những thủ ấn lần lượt đánh xuống của ta. Ta lấy phép tịch diệt (20) để tiêu giải hết những nỗi khổ "hữu thường" và tranh đấu vô nghĩa của người.

Dưới ánh trăng, Tiểu Trĩ nhìn thấy rất rõ sắc mặt của Dư lão nhân. Cung Hải đã vận dụng đến ấn thứ bảy mươi mốt là 'Phá vọng chi ấn'. Còn Dư lão nhân kháng cự đã mệt nhoài. Ấn bảy mươi hai của hãn chính đánh thẳng lên Thiên linh cái của ông. Cánh tay vốn đã phình to của Cung Hải dường như lại nở căng thêm nữa, mang theo một loại hào quang tựa cái chũm chọe bằng vàng từ từ ép xuống đầu Dư lão. Bóng chưởng chậm rãi đó trông như ảo ảnh ma quái dưới ánh trăng.

Tiểu Trĩ không hiểu võ công, nhưng nó hiểu được vẻ mặt mọi hi vọng đều đã hóa tro bụi của Dư lão nhân. Nó kêu to một tiếng: "Đừng!", rồi nắm chặt hai bàn tay xông ra. Không ngờ nó lại muốn tới ngăn cản bàn tay đang lơ lửng trên đỉnh đầu của gia gia nó.

Trong mắt Dư lão nhân hiện lên vẻ kinh hoàng. Cung Hải cười lạnh, dùng tay trái còn rảnh thuận thế xuất chưởng nghênh đón Tiểu Trĩ đang

chạy tới. Dư lão nhân chột bật cười. Ông - không - thể - không - thể - giương - mắt - nhìn - đứa - cháu - nhỏ - bị - giết - hại!

Cho nên, ông xuất đao.

Sau khi mọi hi vọng đều hóa tro bụi, bằng một đốm lửa đỏ của lớp tro chưa tàn, ông xuất chiêu.

Một đao này, trong cơn hoảng hốt Dư lão đánh ra, chính là nửa chiêu còn lại mà hai mươi sáu năm trước ông chưa thi triển hết. Còn nhớ khi ấy, ông từng muốn đặt tên cho nó là "Lãm nhiên" (21).

Đáng tiếc là lúc đó, vì một ý niệm nhân ái, ông chưa đánh ra trọn vẹn.

Nhưng hôm nay sau hai mươi sáu năm, cũng vì một ý niệm nhân ái, ông phải tiếp tục hoàn tất chiêu này.

Chiêu này giúp ích không?

Cung Hải tràn ngập vẻ kinh hãi trong mắt. Hắn chưa hề thấy qua đao pháp nào như vậy. Một đao không có đầu cũng chẳng có đuôi, lại đã phá sạch cái thế vốn súc tích từ ban đầu của hắn. Dưới một đao kia, bảy mươi một Đại thủ ấn trước trở nên như ảo ảnh trong mơ - đó là thứ đao pháp gì vậy?

Hắn tránh. Nhưng dường như có đao ý của nửa chiêu mà hai mươi sáu năm trước đã trúng vẫn tiềm phục trong cơ thể hắn bất chợt bùng nổ. Nửa chiêu kỳ diệu khôn tả này của Dư lão nhân ghép nối hoàn hảo với nửa chiêu năm xưa. Trước khi hắn kịp phản ứng, nó đã lăm liệt, hùng hực, ngạo nghễ công tới.

Mọi thứ trước mắt Cung Hải bỗng như hư ảo. Bấy lâu nay hắn nương bóng cửa Phật nhưng chẳng bao giờ thèm nghe thèm đọc Phật pháp, mà giờ đây Phật pháp lại đều như đã đột ngột hiện hữu trước mắt hắn. Dưới một

đao ấy, cả thế giới phía trước tan chảy. Thực ra không hề nhìn thấy máu, đao này của Dư lão nhân bổ dọc từ đỉnh đầu, đến thẳng xương cùng, đao ý xối xả và dịu mát như dòng sữa Phật lý tinh khiết tưới lên, giúp hãn giác ngộ (22). Giây phút cuối cùng, Cung Hải bỗng mỉm cười hỏi: "Đây là đao pháp gì?".

Dư lão nhân nhìn hãn, tự hào nói: "Đây là nửa chiêu 'Lãm nhiên'."

"Nửa chiêu đầu, hai mươi sáu năm trước ta đã phát ra."

Bóng trăng đầy trời chụp xuống, che phủ nỗi ám ảnh đã từng dày xéo cõi lòng Dư lão hai mươi sáu năm. Khi một đứa trẻ mười tuổi nắm chặt bàn tay chạy đến và dưới nửa chiêu đánh ra ở tuổi sáu mươi tư già yếu của ông, cái ám ảnh đó rốt cuộc đã tiêu tan không còn dấu vết. Dư lão nhân nhìn Cung Hải, trên mặt vẫn đầy vẻ không thể tin, ngã xuống. Từ đầu đến xương cùng của hãn đã hiện lên một vân đỏ mờ nhạt. Dư lão nhân chỉ muốn cười vang lên khoái trá, thì ra - chỉ như vậy thôi...

Đại thủ ấn nặng trĩu như vận mệnh, cũng - chỉ đến vậy mà thôi!

Chú thích:

16. Nguyên văn: 僵卧孤村长自哀. Hán Việt: Cương ngọa cô thôn trường tự ai.

Mượn lời của bài thơ "十一月四日风雨大作 - Thập nhất nguyệt tứ nhật phong vũ đại tác" của Lục Du đời Nam Tống. Lục Du tự là Vụ Quan, hiệu là Phóng Ông, là một nhà thơ yêu nước, một đời dùng thơ ca làm vũ khí. Bài thơ này được sáng tác năm Thiệu Hi thứ 3 tức đời vua Tống Quang Tông (1192) khi ông 67 tuổi, nhàn cư ở cố hương Sơn Âm (nay là huyện Thiệu Hưng, tỉnh Chiết Giang). Đặc sắc của nó là ở thủ pháp dùng mộng ảo để bày tỏ "mộng thật". Trong một đêm lạnh lẽo mưa gió triền miên, nằm trong tấm chăn lạnh cóng, Lục Du gắng gượng với thân thể suy yếu, viết ra bài thơ chủ nghĩa yêu nước nhiệt huyết sục sôi đó. Tiểu Đoạn lấy câu đầu

của nó, nguyên bản là "Cương ngoạ cô thôn bất tự ai", mà thay chữ "bất" bằng chữ "trường", lái sang ý tui cái phận già của Dư lão.

Nguyên văn:

僵臥孤村不自哀

尚思為國戍輪台

夜闌臥聽風吹雨

鐵馬冰河入夢來

Hán - Việt:

Cương ngoạ cô thôn bất tự ai,

Thượng tư vi quốc thú luân đài.

Dạ lan ngoạ thính phong xuy vũ,

Thiết mã băng hà nhập mộng lai.

Dịch thơ:

Nằm quanh cô thôn chẳng tự thương,

Còn mong vì nước thú biên cương.

Đêm khuya xào xạc nghe mưa gió,

Ngựa sắt băng sông mộng vấn vương.

(Người dịch: Nguyễn Chí Viễn)

17. Thận lâu: ảo ảnh, ảo tượng.

18. Thi nhân đời Đường Đỗ Phủ, tự là Tử Mỹ. "Xuất tái", "Nhập tái" là tên những bài nhạc phủ đời Hán, một loại quân ca lấy đời sống binh lính làm đề tài. Đỗ Phủ có 9 bài "Tiền xuất tái" và 5 bài "Hậu xuất tái". Năm Thiên Bảo cuối, tướng giữ biên ải Kha Thự Hàn tham công đi thảo phạt Thổ Phồn. Tai nạn chiến tranh và những gánh nặng rơi lên đầu người dân. "Tiền Xuất Tái" thông qua miêu tả về quá trình mười năm trấn thủ biên cương của một người lính, mà châm biếm sự hiếu chiến thích mở mang bờ cõi của Đường Huyền Tông khiến trăm họ phải chịu khổ trong giai đoạn này. Bài thơ được nhắc đến trong truyện là chương thứ 6 của "Tiền Xuất Tái". Trong bài, nhà thơ đã dùng thủ pháp "trước gương sau dẫn": 4 câu đầu được viết dưới thể ca dao ngôn ngữ dân dã mà đầy triết lý, dạy làm sao để luyện binh dụng võ, khắc địch chế thắng; 4 câu sau lại răn làm thế nào để tiết chế tính hiếu võ, cố tránh giết chóc, toát ra cái ý "buông giáo mới là võ chân chính".

Nguyên văn:

挽弓當挽強,

用箭當用長,

射人先射馬,

擒賊先擒王。

殺人亦有限,

列國自有疆。

苟能制侵陵,

豈在多殺傷。

Hán Việt:

Vân cung đương vân cường,
Dụng tiễn đương dụng trường.
Xạ nhân tiên xạ mã,
Cầm tặc tiên cầm vương.
Sát nhân diệc hữu hạn,
Liệt quốc tự hữu cương.
Cầu năng chế xâm lãng,
Khởi tại đa sát thương!

Dịch thơ:

Giương cung phải cung cứng,
Dùng tên phải tên dài.
Bắn người, bắn ngựa trước,
Bắt giặc, bắt chúa ngay.
Giết người cũng có hạn,
Nước nào chẳng đất đai?
Nếu đủ chặn xâm lược,
Cần gì giết thẳng tay ?
(Người dịch: Hoàng Tạo)

19. Mật trong Phật pháp nghĩa là đạo lý sâu xa thì không thể nói rõ ràng. Cho nên, các chú ngữ - chân ngôn - mật thuyết trong Phật lý đều tuân theo nguyên tắc không phiên dịch. Hễ là bí mật thì tất có chỗ không thể nói cho người ta biết. Người có tuệ căn nghe được sẽ hiểu, người không có tuệ căn thì chẳng thể lý giải được nó. Mật tông còn là trở Phật pháp mà Đức Phật Như Lai bí mật truyền thụ, là cảnh giới nội chứng - tự thể nghiệm bên trong của Phật.

20. Tịch diệt hay Vạn tịch theo nhà Phật là trở con người sau khi chết thì thân thể yên tĩnh, linh hồn siêu thoát, mãi mãi chẳng còn nổi vướng bận sống chết.

21. Lãm nhiên: lãm liệt.

22. Nguyên văn: 醍醐灌顶, Hán Việt: Đề hồ quán đỉnh. Nghĩa đen là: được tưới tinh chất sữa bò lên đầu. Ví với việc được nhận trí tuệ từ đạo Phật tối cao, mà giác ngộ triệt để.

TRƯỜNG AN CỔ Ý TẬP 1

Tiểu Đoạn

www.dtv-ebook.com

Vĩ Thanh: Tiêu Môn

Vĩ thanh: Tiêu môn

Tại Đồng Quan, ba ngày sau.

Tây xuất Dương Quan, đâu là người thân (23). Nhưng nếu đi về hướng Đông thì sẽ thế nào?

Rời Đồng Quan đi về hướng Đông.

Hành trình ấy có tổng cộng bốn lữ khách cả già lẫn trẻ.

Hai người trong nhóm họ đang nói chuyện.

"Tiêu phu nhân, phu nhân vẫn không yên tâm ông già này hay sao?"

Bùi Hồng Linh mỉm cười. Dưới ánh chiều tà, nàng thực sự đẹp mê hồn. Chỉ nghe nàng hơi giận nói: "Đương nhiên là không yên tâm. Hôm qua, cháu chỉ lơ là chút xíu, lão bá đã chuốc say Tiểu Trĩ rồi. Cháu thấy, mỗi lần Tiểu Trĩ ở cùng lão bá, thì toàn tập nhiễm những thói hư tật xấu của đàn ông thôi."

Dư lão nhân ha hả cười lớn. Cười đoạn, ông hỏi: "Có lẽ, ta sẽ hoàn thành tốt chuyển tiêu cuối cùng của cuộc đời này. Nhưng sau khi ta đưa mọi người đến Chư Kỵ rồi, phu nhân nên biết 'Đông Mật' chưa đạt được mục đích thì sẽ chưa ngừng tay, vậy phu nhân sẽ làm thế nào đây?"

Dư lão quả thực đang lo lắng cho mẹ con Bùi Hồng Linh.

Bùi Hồng Linh cũng mỉm cười trả lời: "Cháu đương nhiên có biện pháp."

"Thứ nhất, cháu muốn để Tiểu Trĩ theo sát lão bá, người phải luôn ở bên cạnh nó. Có tổng tiêu đầu của Uy Chính tiêu cục đi cùng, hì hì, bất cứ kẻ nào muốn động vào mẹ con bọn cháu, hẳn sẽ khó lắm đây."

"Thứ hai, Dư lão bá biết ở Chư Kỳ có 'Tiêu môn' không ạ? Nghe nói họ danh tiếng không nổi như cồn, nhưng cũng ngấm ngấm vang vọng trong giang hồ. Tiên phu từng nói, huynh ấy có liên quan rất nhiều với 'Tiêu môn', chỉ cần cháu tìm được một người trong Tiêu môn..."

Bùi Hồng Linh ngẩng đầu: "Trách nhiệm lớn bằng trời, cũng sẽ có kiếm của người ấy gánh vác."

Dư lão nhân ngạc nhiên. Ông đã không ngờ đến điều này, chẳng lẽ, chẳng lẽ là...?

...Nhị Bình ngồi trên càng xe phía trước lúc này bỗng giật dây cương, con ngựa chạy tăng tốc. Dư lão nhân híp mắt ngắm nhìn mặt trời lặn đằng sau, thế là một lần nữa ông đã bỏ mặc tịch dương lại sau người. Hiện giờ không nên suy nghĩ những việc này, không nghĩ tới chúng nữa, con đường phía trước còn dài, ai có thể dự đoán được chuyện tương lai chứ? Chỉ cần thời khắc này mình có thể cố gắng hết sức và cảm thấy thanh thản là đã đủ rồi.

Dư lão nghĩ như vậy, rồi chẳng ngó ngang tới mặt trời sau lưng đã lặn xuống, chìm vào trong Trường An.

Và trên con đường cổ bên ngoài Đồng Quan, một ông lão, một phụ nữ, một đứa trẻ và một người hầu, ngồi trên một chiếc xe có cắm một ngọn tiêu kỳ, cứ thế hành tẩu trên giang hồ của riêng họ.

Chú thích:

23. Nguyên văn: 西出阳关无故人- Tây xuất Dương Quan vô cố nhân. Đó là câu thơ trong bài Vị Thành khúc - 渭城曲 hay "Tống Nguyên Nhị sứ An Tây" - 送元二使安西 (Tiễn Nguyên Nhị đi sứ An Tây) của Vương Duy, thi nhân thời Thịnh Đường nổi tiếng sánh với Lý Bạch và Đỗ Phủ. Bài thơ được làm để tiễn người bạn thân Nguyên Nhị của ông đi sứ An Tây. Tiểu Đoạn mượn câu thơ trên để "hỏi khéo": đi hướng Đông liệu sẽ gặp người thân quen không.

Nguyên văn:

渭城朝雨浥輕塵,

客舍青青柳色新。

勸君更盡一杯酒,

西出陽關無故人。

Hán-Việt:

Vị Thành triều vũ ập khinh trần,

Khách xá thanh thanh liễu sắc tân.

Khuyến quân cánh tận nhất bôi tửu,

Tây xuất Dương Quan vô cố nhân.

Dịch thơ:

Vị Thành mưa sớm mù tằm

Cõi miền bụi ướt thấm đậm ngô thôn

Quán mờ liễu thăm xanh buông

Mời anh cạn chén rượu buồn tiễn chân

Tiền trình quan ải tây phân

Đèo trông ra khỏi cố nhân không còn...

(Người dịch: Bùi Giáng)

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Trường An Duyệt

Chương 2: Cổ Đạo

Chương 3: Cô Ông Nhận Tiêu

Chương 4: Thảm Nhật

Chương 5: Tiêu Cục Một Nhân Viên

Chương 6: Đại Thủ Ấn

Vĩ Thanh: Tiêu Môn